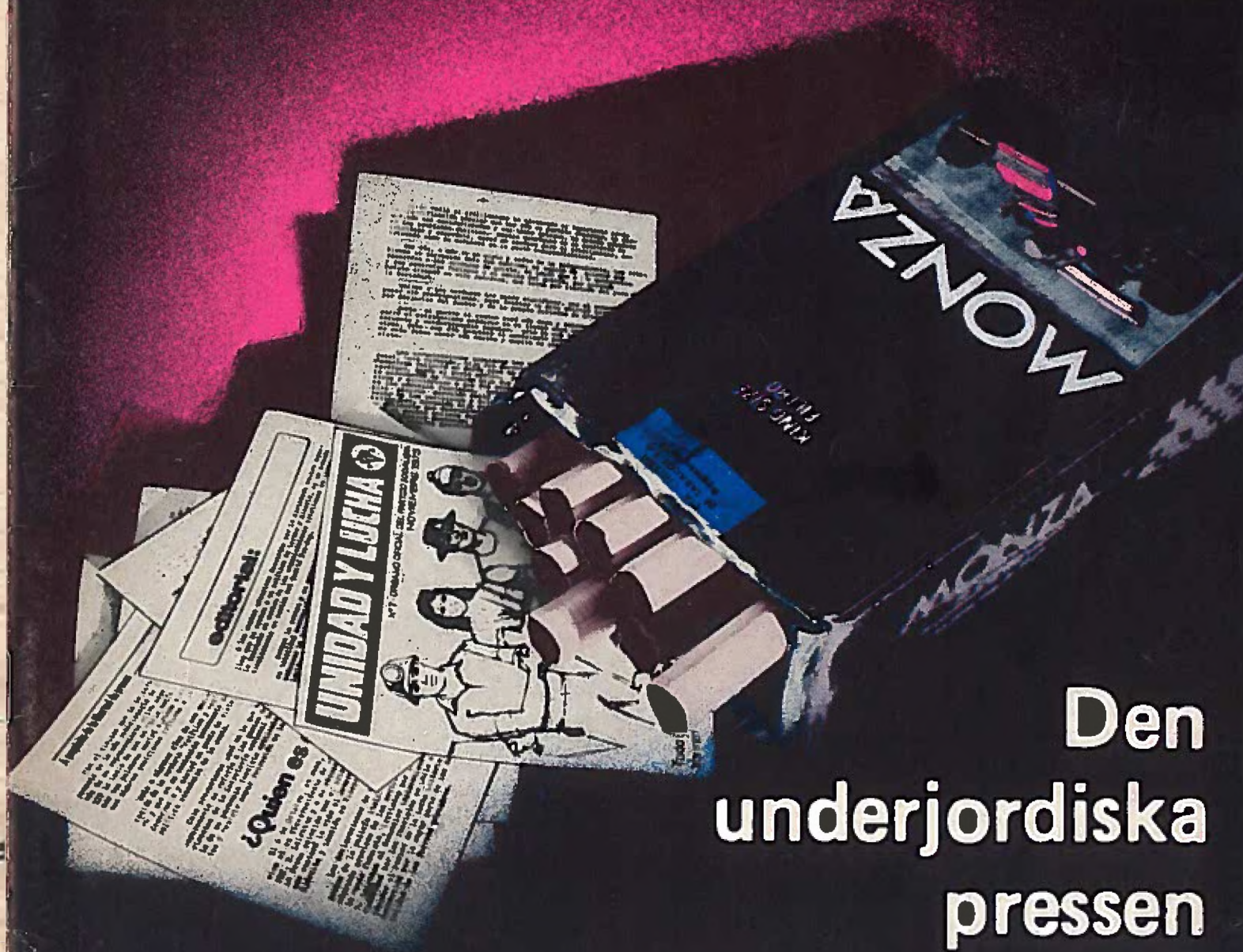

CHILE BULLETINEN

Nr 3 1976 Årgång 4

Pris 2:50

Den
underjordiska
pressen

Mellan 1 mars och 31 maj genomför Svenska Hamnarbetareförbundet en blockad mot chilenska varor. Strax före påsk, då detta skrivs, tyder allt på att blockaden blir framgångsrik. Inget som helst chiliegods har kommit till svenska hamnar. Många importörer, av i första hand frukt, har beställt från andra länder för att slippa råka ut för blockaden. Ändå är inte blockaden total. Till följd av Transportarbetareförbun-

dets vägran att delta sker en viss införsel av chilenska varor med lastbilar från Hamburg. Här har Chilekommitténs medlemmar och sympatisörer en viktig uppgift! Samtidigt är det helt klart att importen från Chile har begränsats betydligt tack vare blockaden. På det här uppslaget berättar vi om hamnarbetarnas och Chilekommitténs bojkottarbete i Göteborg.

Inte ett äpple från Chile lossas i Göteborgs hamn

Göteborgs frihamn, månadsskiftet mars-april: längs kajerna ligger fruktbåtarna i rader. Ett arbetslag kommer nerför landgången på väg till fiket i omklädningsrummet. En i laget är Gerhard Malmgren, ordförande i Hamnarbetareförbundets avdelning 4.

– Normalt skulle vi lossa chilensk frukt varenda dag så här års, säger han. Men det kommer ingen i år. Tydligt har importörerna undvikit att beställa från Chile, eftersom de vet att vi inte skulle lossa den.

– Inte för att det är så mycket roligare, det vi lossar, tillägger han. Det mesta är från USA och Sydafrika. Men man får nöja sig med att använda bojkottvapnet där det ger effekt.

När Hamns blockad är en månad gammal har inget chilenskt gods kommit till hamnarna i Göteborg. Ingen koppar, ingen frukt. Det är onormalt. Slutsatsen som hamnarbetarna drar är den här:

Syftet uppnås utan att det blir några konfrontationer. Eftersom blockaden var känd i god tid har importörerna lagt sina beställningar på andra länder. Och chilejuntan förlorar pengar.

Men, invänder vi, man kan lasta om gods i Hamburg eller Rotterdam, mycket kan komma in landvägen.

Gerhard Malmgren svarar genom att peka på ett hiv med fruktlådor som svävar mellan fartyget och kajen.

– Det där är ett ton. När krankroken sänks ner igen är ett nytt hiv klart. Det där håller på i tre dagar innan båten är tom.

– De långtradare som skulle behövas bara för den båtens last kan du knappast få tag i. När man ser på fartygens

kapacitet förstår man att lastbilstransporter måste vara förbannat olönsamma.

Effektiv blockad

Ändå finns förstås smygvägar, även om det inte kan röra sig om några stora mängder av gods.

– Visst kan det komma i containers som vi inte har en aning om innehållet i. Och teoretiskt kan lådorna ha falska märkningar. Men vi har kontakt med besättningarna – de vet exakt vad som har lastats och var.

Hamnarbetarna får aldrig veta i förväg vilka laster som ska komma. De håller utkik efter de fem sex bokstavskombinationer som betyder att det är chiliegods. I tveksamma fall kräver de att fartygsbefälet visar upp papper på var godset kommer från.

– Det kan vara kärt, säger Karl-Axel Kandevis, förtroendeman och den ende i avdelningen som är anställd av facket.

– Men vägrar de visa papper så vägrar vi lossa, så de har inte mycket att välja på.

Vi har kommit till hamnen tillsammans med Kandevis. Tidigare satt vi på kontoret på Norra Allégatan och resonerade om blockaden. Karl-Axel

Hamnarbetareförbundets förtroendeman Karl-Axel Kandevis (t v) och ordförande Gerhard Malmgren ser blockaden mot Pinochet-juntan som en av sina viktigaste fackliga uppgifter. Här är de dock upptagna av mera vardagsnära bekymmer: en hög av vajrar som är så slitna att de kan gå av.

Kandevis tror att blockaden är effektiv trots att det är en rätt isolerad aktion.

– Om en bojkott är längre än en månad så förskjuter den rederiernas turer med minst en resa. Och då orsakar man förluster.

– Om inte alltför mycket går »vid sidan om» så borde den här blockaden ge effekt. Och allt tyder än så länge på att det är så.

– Men vi hade inte tagit till den här aktionen om det inte hade varit klart uttryckt öns-

kemål från de chilenska arbetarna.

Kandevis plockar fram senaste numret av Hamnarbetaren. Där finns talet av Luis Figueroa, Chiles LO-bas, som uppmanar till internationell bojkott.

Transports roll

På kontoret kommer vi också in på Transports agerande. I Göteborg tillhör en minoritet av hamnarbetarna Transport. Vad händer om det kommer en chilelast till Göteborg?

—Därför bojkottar vi juntan!

Jan Pettersson, hamnarbetare, Göteborg:

— Jag tycker att bojkott är ett bra sätt att visa solidaritet med ett annat folk. Man är ju medveten om vad det är för regim de har i Chile. Kan vi medverka till att fälla den med bojkott, så är det klart att vi ska bojkotta.

Tage Björk, hamnarbetare, Göteborg:

— Man borde bojkotta allt vad Chile heter. Visst finns det många diktaturer, men jag vet inget land med en så hänsynslös och blodig förföljelse mot människor. Chile är det värsta som har hänt efter Nazityskland.

Transportmedlemmen som ville bojkotta Chilejuntan

När vi ställer Hamn mot Transport i bojkottfrågan ska vi inte glömma bort att det säkert finns en mängd Transportmedlemmar som är helhjärtat för en blockad mot chillegods.

Men när man har Hasse Hof-fa och hans småpåvar att slåss mot, då är man ganska liten.

Så här gick det för lastbilschauffören Magnus Bergvall på Svelast i Göteborg när han i höstas försökte få igenom en resolution på ett sektionmöte:

— Jag läste upp resolutio-

nen, som var en uppmaning till Transport och LO om bojkott mot chilenska varor och till regeringen om utträde ur Världsbanken.

— Först märktes klara sym-patier — jag kände mig säker på att mötet skulle ta resolutionen. Men det märkte tydligen sektionens ordförande Karl-Erik Nyhlén (alltid trogen sin förbundsledning) också.

— Så han plockade fram ett allmänt uttalande från Transport om att chilejuntan är dålig. Det ville han ställa emot min resolution.

— Jag förklarade att jag gärna instämde i det allmänna uttalandet och att det inte fanns någon anledning att ställa de två mot varandra. Jag ville ha röstning om min resolution för sig.

— Men han låtsades att han inte fattade mina protester. Efter ett tag var läget så förvirrat att ingen visste vad det var man egentligen röstade på. Sedan slog Nyhlén klubban i bordet och förklarade att mötet hade antagit hans förslag och avslagit mitt. Ingen fattade hur det hade gått till. Men fattat ett beslut hade vi...

— I det läget kan hamnarbetskontoret mycket väl ta ut enbart Transport-medlemmar till den båten. Plus blifxt-gubbar, extrapersonal, som många gånger har utnyttjats som strejkbytare.

— Men det är inte alls säkert att transportarna skulle ställa upp på en sån sak. Man vet inte, men jag tvivlar på att dom gubbarna skulle lossa en båt som vi vägrar befatta oss med.

Karl-Axel Kandevis jobb be-

står mest i att bevaka skydds-frågorna: hamnarbete är det farligaste jobb man kan ha i Sverige. I dag har en ny allvarig olycka hänt i hamnen. Men Kandevis avsätter ändå tid till ett långt samtal. Dessutom följer han med till

Chilekommittén i Göteborg har anpassat de senaste månadernas bojkottarbete till Hamn-blockaden. Medan hamnarbetarna täpper till införseln jobbar chileaktivisterna för att de chilenska varor som redan finns i affärerna inte ska bli sålda.

Det är Hisingens basgrupp som håller i bojkottarbetet.

— Vi tog kontakt med Hamnarbetsförbundet i januari för att diskutera hur vi skulle uppnå bästa gemensamma effekt, berättar Katarina Katz i Hisingens basgrupp.

— Vi var överens om att Chilekommittén skulle svara för konsumentsidan och göra propaganda.

Göteborgarna gjorde en bojkotttidning som nu säljs över hela Sverige. Den delade de ut i hamnarna som bakgrundsinformation inför blockaden.

I början på mars stöttade de blockaden genom appellmöten och genom att dela ut flygblad utanför affärer där det fanns chilenska varor.

Propaganda-arbetet har sedan fortsatt parallellt med att gruppen spanat efter chilenska varor i butikerna.

hamnen, där det kan vara svårt att komma in utan lämplig eskort.

Hör av er!

Han tycker att samarbetet med Chilekommittén är viktigt.

— Men hör av er oftare till oss! Om ni upptäcker nya chilenska varor i affärerna, så ring till närmaste Hamnavdelning.

I fikabaracken i frihamnen verkar enigheten total i fråga om bojkotten. Det är ingen tvekan om vad männen där inne anser om chilejuntan. Några medhavda exemplar av Chilebulletinen väcker spontant intresse.

— Har du en åt mej också? Kan man prenumerera på den här?

OS

Suecia: piden premio Nobel de la Paz para obispo F. Ariztia

En prensa de Chile, la (Exposición) para la Paz, que existen problemas de comunicación internacional, producidos por la guerra, y la necesidad de que se establezca una paz duradera.

En la prensa de Chile, la (Exposición) para la Paz, que existen problemas de comunicación internacional, producidos por la guerra, y la necesidad de que se establezca una paz duradera.

Så har då juntapressen än en gång hjälpt oss att informera det chilenska folket om solidariteten i Sverige. Under rubriken »Sverige begär att biskop Ariztia får fredspriset» rapporterar tidningen *La Segunda* om den »outtröttliga och tilltagande» kampanjen mot Chile i Sverige. Att juntans representanter övervakar offentliga möten och demonstrationer för att rapportera är väl knappast någon nyhet längre. Det bör vi vara beredda på och utgå ifrån. Mera oroande är det när juntaagenterna tar sig in på slutna möten där de flesta närvarande känner varandra och där deltagarlistor cirkulerar. Det hände vid ett möte på Latinamerikainstitutet, där en ledare för MAPU talade om situationen i Chile och Frei's politiska manifest. Förutom att ge information om mötet visar också artikeln i *La Segunda* att agenterna informerar sig om den interna situationen inom vänstern. Man genom *La Segunda's* utsände får det chilenska folket också veta att den här typen av möten blivit allt vanligare under de senaste 6 månaderna, i synnerhet i Stockholm och Uppsala, där »universitetsaulorna invaderats» av åhörare. Denna kampanj, berättas det, sker på alla nivåer. Det delas ut skrifter på gatorna och skrivs i tidningarna. Grupper av chilenska aktivister invaderar riksdagen för att be om namnunderskrifter för de fängslade marinsoldaterna. Medlemmar av MAPU och MIR har organiserat mottagandet av den engelska läkaren Sheila Cassidy och, ve och fasa; svenska biskopar har anordnat en mässa till hennes ära.

Men det mest härresande av allt är enligt *La Segunda* den kampanj som nu pågår för att Fredspriset ska tilldelas biskoparna Helmut Frenz och Fernando Ariztia för deras arbete inom Fredskommittén.

Från Chilebulletinens sida vill vi fästa läsarnas uppmärksamhet på att juntans agenter är intresserade av att veta vad vi och exilchilenarna har för oss. Vi uppmanar alltså till vaksamhet vid alla typer av möten.

Till *La Segunda* och andra juntatidningar vill vi rikta ett tack för den fina gratispropaganda ni gör för vårt arbete. Genom den kan det chilenska folket hålla sig underrättat om den internationella solidariteten, och som i det här fallet, också om de konkreta aktioner som görs i Sverige till stöd för motståndskampen.

La Segunda 25.2.76

Pinochet får konkurrens

En ny terrororganisation tillhörande den extrema högern har skapats i Chile. Ligan, som kallas sig Anti-revolutionära Alliansen (AAR), arbetar efter samma mönster som den fruktade argentinska broderorganisationen AAA.

AAR framträdde för första gången öppet när de sprängde bomber i några välkända kristdemokraters bostäder. Ett antal ledande kristdemokrater har också fått anonyma brev och telefonsamtal från AAR, och i flygblad som upphittats efter bombattentat har AAR förkunnat att »var och en som opponerar sig mot militärdiktaturen kommer att avrättas» — ett hot som, om det verkställdes, skulle eliminera cirka 95 procent av Chiles totala befolkning.

I jämförelse med den officiella, statliga terrororganisationen DINA — Pinochets Gestapo — framstår dock den Anti-revolutionära Alliansen än så länge som ganska amatörmässig.

Rekordåret 1975

Pinochet-juntans Chile satte under 1975 ett antal svårslagbara rekord i ekonomiskt vanstyre. Eller vad sägs om följande siffror över den ekonomiska »utvecklingen» förra året:

Inflation: 340 %

Bruttonationalprodukt: -14 %

Industriproduktion: -23 %

Investeringar: -30 %

Livsmedelsimport: -35 %

Även under 1974 föll produktionen. Enligt veckotidningen »Ercilla» (10-16.3.76) nådde Chiles nationalinkomst år 1975 sin lägsta nivå sedan 1968. Men det året hade Chile bortåt en miljon färre invånare... Per capita har inkomsten nu sjunkit under 1961 års nivå. Med tanke på att inkomst- och förmögenhetsfördelningen under senare år blivit ännu mer extremt ojämn torde levnadsstandarden för folkmajoriteten i dagens Chile ligga lägre än någonsin under hela efterkrigstiden. Någon motsvarighet till dagens arbetslöshetssiffror — cirka 25 procent — finns inte sedan man började med arbetslöshetsstatistik i Chile.

Radiochef förvisad

I förra numret av Chilebulletinen berättade vi om juntans nya press- och radiolag och om de problem som det kristdemokratiska partiets radiostation »Balmaceda» haft med censuren. I början av april slog juntan till igen mot radiostationen: som straff för »spridande av falska rykten» stängdes »Balmaceda» under sex dagar. Radiochefen själv, Belisario Velasco, dömdes till »förvisning» på obestämd tid till den lilla hålan Putre långt inne i öknerna i norra Chile (om förvisningsstraffet, se artikel på s 12 i detta nummer). Samtidigt drogs ett nummer av den kristdemokratiska veckotidningen »Ercilla» in av censuren.

Det »brott» som »Balmaceda» och »Ercilla» hade gjort sig skyldiga till var att påstå att det på vissa håll i huvudstaden Santiago rådde brist på socker i livsmedelsaffärerna. »Alarmerande ryktesspridning», fastslog en militärdomstol efter en summarisk rättegång.

Barntortyr

I den rapport om förtrycket i Chile som lades fram för en tid sedan av FNs Kommission för de mänskliga rättigheterna har en rad olika vittnesmål om systematisk barntortyr samlats. Bland de vidriga fall som där rapporteras finns en berättelse om en fyraårig flicka som piskades naken i de fängslade föräldrarnas närvaro. För att få föräldrarna att tala pressade torterarna även ned flickans huvud i en balja med iskallt vatten till hon nästan drunknade.

Det förekommer även att mödrar våldtas i sina barns närvaro. Metoderna känns igen från andra länder där USA-imperialismen har försett sina mördarregimer med USA-utbildade rådgivare i förhörs teknik.

Barn i uniform

Vi har tidigare i Chilebulletinen informerat om Pinochet-juntans försök att värva kvinnliga soldater som frivilliga till armén. Nu har diktaturens krigsmakt även börjat ge barnen militär utbildning. I ett reportage i junta-tidningen »La Tercera» (8.3.76) beskrivs ingående hur skolpojkar rekryteras till den militära »förskola» som har inrättats för barn mellan tio och fjorton år. »Fosterlandets framtida soldater» måste redan vid unga år bibringas militär disciplin och fosterländska dygder, framhålls det i artikeln.

Kamphälsning i lasten

Irländska hamnarbetare hittade nyligen ett brev från sina chilenska kolleger när de lossade ett fartyg med varor från Chile. I det handskrivna budskapet tackade de chilenska hamnarbetarna för det stöd som arbetare i andra länder givit dem i motståndskampen mot diktaturen. Brevet avslutades med en uppmaning till total bojkott av alla transporter till och från juntans Chile.

Liknande utsmugglade brev med bojkottuppmaningar har upphittats åtskilliga gånger tidigare i båtar från Chile.

150 barn avstängda

Pinochet-juntans problem i skolorna illustrerades nyligen på ett drastiskt sätt i läroverket »Manuel de Salas». Den tjugonde mars meddelade plötsligt rektorn att drygt 150 stycken elever, de flesta i de lägre tonåren, blivit relegerade med omedelbar verkan. Orsak: misstankar om otillbörlig politisk verksamhet.

Relegeringar är vanliga i chilenska skolor, men den här gången gick man för långt. Av de drygt 150 eleverna kom flera från reaktionära familjer, och beslutet om den kollektiva bestraffningen blev hårt kritiserat i o m i pressen.

De chilenska skolbarnens protester mot diktaturen tar sig många olika uttryck. Det har t ex hänt att militärer som besökt skolor för att föreläsa om »patriotism», »militära dygder» och andra fäniga ämnen blivit regelrätt utvissade av eleverna. Klagomålen från de juntatillsatta rektorerna över »politiskt klotter» på skoltoaletterna är otaliga, och på många skolor i Chile har eleverna organiserat sig i underjordiska celler och motståndskommittéer för att effektivare ta upp kampen mot diktaturen.

Efter några veckors kamp från föräldrarnas och barnens sida återkallades samtliga relegeringar, och juntan led ytterligare ett försmädligt nederlag.

Utförsäljning pågår

Av de 338 företag som befann sig i det chilenska statliga utvecklingsbolaget CORFOs ägo i september 1973 har idag 251 stycken hunnit realiseras till olika privata – ofta utländska – intressen. Enligt planerna skall CORFO behålla 20 av de 87 företag som fortfarande återstår – resten skall säljas så snart CORFO hittar villiga spekulanter.

(El Mercurio, 15.4.76)

Kapitalismen i Latinamerika: Över 100 miljoner offer

Enligt en FN-undersökning uppgår antalet människor i Latinamerika som lider av grav undernäring till cirka 42 miljoner, motsvarande tjugo procent av den totala befolkningen. Dessa 42 miljoner människor har en daglig kalorikonsumtion på 1 700 kalorier eller mindre; normalbehovet för en vuxen människa brukar uppskattas till 2 400. Ytterligare 30 procent av befolkningen konsumerar mellan 1 700 och 2 100 kalorier dagligen, och endast en liten minoritet kommer upp i de erforderliga 2 400 kalorierna.

Under perioden 1971–74 uppgick exporten av livsmedel från Latinamerika till 450 kalorier per invånare och dag.

Många beräkningar visar att över tre fjärdedelar av all odlingsbar jord i det glesbefolkade Latinamerika ligger helt obrukade.

Sådan är kapitalismen. Sådant är det system som USA-imperialismen och dess hejdukar i den latinamerikanska överklassen försvarar med hjälp av koncentrationsläger och tortyr.

Avvisa Kissinger!

Argentina - ur askan i elden

Militärkuppen i Argentina den 23 mars var väntad. Det mest förvånande med den var kanske att den dröjde så länge.

Att motståndet mot kuppen blev så gott som obefintligt var också väntat. Varför skulle en argentinsk arbetare vilja försvara Isabel Peróns regering?

Den argentinska arbetarklassen kommer att ta upp kampen mot diktaturen. Men inte för att återinsätta någon peronist i regeringen. Bilden har klarnat. Alternativet till Jorge Videlas gorilladiktatur är inte peronism utan socialism.

Isabel Peróns regeringstid innebar en katastrof för Argentina. Med presidentens goda minne överlämnades makten helt i händerna på peronistströrelsens mest fascistiska element. Förtrycket mot arbetarklassen ökade. Terror och mord blev vardagliga företeelser. Under »Isabelitas» tjuugo månader vid makten utfördes inte mindre än 1 700 politiska mord, de flesta av den regeringsunderstödda terrororganisationen AAA (Argentinas Anti-kommunistiska Allians). I mars 1973, då peronisterna efter en överlägsen valseger övertog regeringsmakten från general Lanusses militärdiktatur, uppgick antalet politiska fångar till cirka 500. Efter tre års borgerlig demokrati i peronisternas tappning hade antalet politiska fångar tiodubblats.

■ ■ Korruptionen bredde ut sig, och de peronistiska fackbossarna isolerades helt från sin bas. En från peronismen självständig arbetarrörelse som hotade inte bara Isabel Peróns regim utan hela den fackliga klassamarbetspolitiken började växa fram. För borgarklassen och imperialismen innebar denna utveckling att peronismen definitivt hade spelat ut sin roll – den kunde inte längre kontrollera massorna.

Ekonomi kördes i botten. Underskotten i statsbudgeten och betalningsbalansen växte lavinartat. Enbart under de tre första månaderna i år uppgick inflationen till 150 procent, vilket på årsbasis motsvarar en inflation på ett par tusen procent.

Isabel Peróns regeringstid innebar den mest drastiska reallönesänkningen som det argentinska folket fått uppleva. Hittills.

Än värre blir det

Den avsatta regeringen efterlämnar inga sörjande, utöver den närmaste klicken av dåliga och korrupta rådgivare. Men innebär detta att vi bör se militärkuppen som något positivt och hälsa Videlas maktovertagande med samma »Äntligen!» som borgerliga massmedia har gjort runtom i världen?

Svaret är ett obetingat nej. Sällan eller aldrig har ordspråket »Ur askan i elden» varit mer berättigat än i dagens Argentina. Det argentinska folket står inför en period av förtryck, arbetslöshet och misär som vida kommer att överträffa eländet under Perón.

Att militärkuppen hittills beskrivits som relativt oblodig beror uteslutande på att den inte mötts av något organiserat motstånd. Men redan när detta skrivs, knappt två veckor efter kuppen, börjar tillräckligt med fakta att komma fram för att effektivt avläsa myten om att Argentinas militärer skulle ha en speciellt »oblodig» läggning.

»Utplåna extremismen»

De fascistiska mördarorganisationerna tycks, till att börja med, härja minst lika fritt som under Isabel Peróns tid. Viktigare än denna – må-

Nu styr gorillor hela södra Latinamerika

hända övergående – omständighet är dock den nya militärregimens uttalade beslutssamhet att »utplåna all subversion» samt att eliminera alla rester av borgerlig deomkrati i Argentina.

Parlamentet stängdes omedelbart. Vänsterpartierna förbjöds, liksom samtliga fackföreningar. Strejker, demonstrationer och politiska möten är förbjudna. Massmedia har underställts militärens totala censur.

Bara under den första veckan arresterades mellan tre och fyra personer. Hänsynslösa razzior efter fackliga ledare och vänsteraktivister utförs dagligen på fabriker. Den »Lag om nationell säkerhet» som antogs på själva kuppdagen stipulerar omedelbar arkebusering som straff för en rad politiska brott.

Härdför trio

Argentinas krigsmakt har, kort sagt, skaffat sig ett fullständigt maktmonopol i hela landet, ett maktmonopol som juntan är helt inställd på att utnyttja snabbt och hänsynslöst. De tre juntamedlemmarna – arméchefen Jorge Videla, nu utsedd till Argentinas president, marinchefen Emilio Massera och flygvapenchefen Orlando Agosti – är alla kända som härdföra militärer, antikommunister och katolska moralister. Juntans uttalade mål är att »säkra freden och skydda den kristna västerländska kulturen». Vad detta kan innebära förklarade juntaledaren Videla vid de amerikanska arméernas sjätte konferens i Montevideo i hö-

tas då han yttrade: »Alla personer i Argentina som utgör ett hinder för freden måste dö.» Att Videla menade allvar behöver inte betvivlas – i kampen mot ERP-gerillan i Tucumán (se nr 1/76 av Chilebulletinen) har Videla gjort sig känd för sin utomordentliga hänsynslöshet. Så sent som i julas besökte Videla personligen Tucumán för att på platsen intensifiera terrorn mot provinsbefolkningen.

Vi skall inte hysa några illusioner om Videla och hans kollegor. Argentinas militärer är inga undantag. Hela södra Latinamerika styrs idag av USA-stödda gorilladiktaturer som slla är beredda att tillgripa precis så mycket våld som de anser behövs för att hålla folken i schack.

I Argentina kommer det att krävas mycket våld.

De som står i vägen för freden måste dö, förkunnar Videla. Men i vägen för den fred generalen talar om står hela den argentinska arbetarklassen.

Vems »fred» i juntans Argentina?

Videlas regering är kapitalets regering. Den nye ekonomiministern, José Antonio Martínez de Hoz, representerar direkt alliansen mellan den argentinska oligarkin och den nordamerikanska och engelska imperialismen. Martínez de Hoz är sedan länge personlig vän till David Rockefeller.

Videla -den senaste i raden

Nu styrs hela södra Latinamerika av gorilladiktaturer.

Långt ned till höger bland förbrytarporträtten ser vi Alfredo Stroessner, Paraguay (gorilladiktatur sedan 1954), därefter Ernesto Gieisel, Brasilien (1964), Hugo Banzer, Bolivia (1971), Juan Maria Bordaberry Uruguay (1973), Augusto Pinochet, Chile (1973) och Jorge Videla, Argentina (1976).

Uttrycket »gorilladiktatur» är av argentinskt ursprung men används idag i hela Latinamerika som beteckning på en militär terroregim där den öppna borgerliga klassdiktaturen baseras på stödet från krigsmakten snarare än från borgerliga, civila stödpartier. Samtliga gorilladiktaturer är starkt pro-imperialistiska.

Han har aktiemajoriteten i ett av Argentinas absolut största företag, stålbolaget Acindar, i vilket även det nordamerikanska bolaget Republic Steel är delägare. Martínez de Hoz' utnämning — liksom övriga utnämningar av ansvariga för Videla-juntans ekonomiska politik — har hälsats med jubelrop i finanskretsar världen över. Det är ingen tillfällighet att det svenska företaget Saab-Scania, som har omfattande intressen i Argentina (blå just i provinsen Tucumán) välkomnade den nya regimen med helsidesannonser i den argentinska pressen.

Imperialisterna jublar. Med rätta (även om glädjen kan bli kortvarig). Det är imperialismens och den argentinska borgarklassens handgångna män som har utformat det »krisprogram» som enligt juntan skall garantera ett »investeringssvänligt klimat» i Argentina.

»Åtstramningspolitik» a lá Pinochet

De första åtgärderna har redan tillkännagivits. Några sensationer innehöll de inte, vad juntan utlovade var samma recept som Pinochet-juntan sedan länge har tillämpat i Chile. En kraftig ned-

skärning av den offentliga sektorn, social nedrustning, drastiska devalveringar och lönestopp. Kort sagt: massavskeandanden, lönesänkningar, sjunkande industriproduktion och växande arbetslöshet och svält.

Juntan talar om »fred» och »nationell enhet». Samtidigt offentliggörs ett ekonomiskt program som innebär en öppen krigsförklaring mot det argentinska folket.

Videlas fred är kapitallets frihet och arbetarnas totala rättslöshet. Att tro att detta leder till nationell försoning är så naivt att det för tankarna till den överste som efter militärkuppen år 1943 utsågs till guvernör i provinsen San Juan och vars första åtgärd var att utfärda följande militärkommuniké: »Från och med kl 12.00 idag är klasskampen strängt förbjuden i hela provinsen.»

Att kuppen i Argentina mottagits med en förhållandevis stor likgiltighet i Argentina och utomlands förklaras av den totala brist på sympati som funnits för Isabel Peróns störtade regim. Detta är Videlas största — och kanske enda — trumfkort. Allt tyder också

på att juntan är väl medveten om behovet av att utnyttja denna situation till sin fördel för att rättfärdiga kuppen inom landet och för att dämpa de internationella protesterna mot diktaturen.

■ ■ Videla kommer att göra om många av Pinochets misstag. Men inte alla. Pinochet-juntans groteska utrikespolitik — där det enda som egentligen saknats har varit direkta hot om ett chilenskt militärt ingripande i Sovjetunionen — kommer tex knappast att imiteras av Videla, som med rätta är angelägen om att undvika en internationell isolering liknande den chilenska regimen.

Utrikespolitiskt har juntan klarat sig bra hittills. Videlas regering erkändes snabbt av alla de stora kapitaliststaterna. I Sovjetunionen var Izvestias kommentarer till kuppen synnerligen återhållsamma, ja nästan positiva — det talades

Juntan stark idag – men i morgon...

◀ 7

försiktigt om ett »återupprättande av ordningen» i Argentina. Det finns vidare ingenting som tyder på att den nya militärregimen i dagens länga har för avsikt att bryta de diplomatiska och ekonomiska förbindelserna med Kuba.

Videla vet att de inhemska problemen är så ofantliga att juntan inte har råd med några allvarliga utrikespolitiska konflikter. En rimlig prognos är att Videla i alla händelser inte kommer att ta första steget till en brytning med Östblocket.

Kommunistpartiet ej förbjudet

Ovannämnda förhållande torde även förklara den till synes förvånande omständigheten att det pro-sovjetiska kommunistpartiet ännu inte tillhör de partier som förbjudits av juntan (däremot får det inte bedriva någon politisk verksamhet – detta gäller även samtliga borgerliga partier). Påtagligt smickrat över denna särbehandling – som ju egentligen borde tolkas som en fruktansvärd förolämpning – utfärdade Kommunistpartiet omedelbart efter kuppen en kommuniké i vilken man betonade att det fanns »en viss överensstämmelse» mellan partiets program och »vissa av militärjuntans uttalade målsättningar». Partiet, som är vida känt för sin opportunism, spelar en mycket liten politisk roll i Argentina, men behandlingen av det kan likväl vara viktig av utrikespolitiska skäl.

Kuppen var väntad, men det kommer ändå att ta tid för vänstern att anpassa sig till den nya situationen. En period av taktisk reträtt torde bli ofrånkomlig. Den allians mellan den marxistiska och peronistiska vänstern som började uppstå under Isabel Peróns regerings-tid måste förstärkas och fördjupas ytterligare innan ett effektivt motstånd med massornas stöd kan växa fram.

På kort sikt är Videlas ställning stark. Men den kommer snabbt att försvagas. Den strategiska situationen för imperialismen och borgarklassen är svag i Argentina. Ett återställande av kapitalets fred i landet kan endast äga rum till priset av en skoningslös terror mot den stridbara argentinska arbetarklassen. En arbetarklass som har tagit ett stort steg för att befria sig från sina peronistiska myter och parlamentariska illusioner och som klarare än någonsin ser vad kampen gäller: frihet eller underkastelse, bröd eller svält, socialism eller kapitalism. För folken i hela Latinamerika har bilden också klarat ytterligare. Det finns idag inte längre några »undantag» i södra Latinamerika. I land efter land har imperialismen i allians med borgarklassen och dess krigsmakt upprättat nästan identiska mördarregimer. Fienden – med USA-imperialismen i spetsen – har samordnat sitt blodiga förtryck på ett sätt som svept undan alla illusioner om »undantag» i det ena eller andra landet. S. V.

Latinamerikas generaler samordnar förtrycket

»Vi befinner oss i krig och kriget har sina egna lagar: den som utplånar fienden vinner». Utifrån den övertygelsen samlades i oktober förra året 74 generaler och överstar från hela Latinamerika till en armékonferens i Uruguay's huvudstad Montevideo.

Syftet med konferensen var att samordna de latinamerikanska arméernas krigföring mot gerillan och marxismen. Redan i öppningsanförandet angavs tonen. Konferensen borde, sas det, utmynna i en organisation för att »totalt krossa den marxist-nihilistiska subversionen» i hela Latinamerika.

Argentina som geografiskt och strategiskt spelar en viktig roll i södra Latinamerika betraktades vid den tiden fortfarande med en viss misstro av representanterna för den »hårda» linjen; Chile, Uruguay, Brasilien och Paraguay. Idag tillhör också Argentina de »hårdas» skara och militären i grannländerna kan med större lugn och tillförsikt se tiden an. Redan under konferensen i Montevideo noterade man dock med tillfredsställelse att Argentinas arméchef, general Jorge Videla (numera Argentinas president) också delade uppfattningen att »alla personer som utgör ett hinder för freden måste dö, om det är nödvändigt». Videla har visat sig vara en man att lita på. En sann folkets fiende.

De tre viktigaste resultaten av armékonferensen i Montevideo var följande; skapande av ett gemensamt militärt system för kampen mot marxismen och gerillan i södra Latinamerika, samarbete för att undvika marxistisk infiltration på hela kontinenten samt isolering av regeringar av marxistisk karaktär.

Militären har enats för att gå i öppet krig mot folken i Latinamerika. Förtrycket är av kontinental karaktär. Det återstår att se om de latinamerikanska revolutionärerna lyckas med den svåra uppgiften att samordna motståndskampen så att även denna blir kontinental.

Världsbanken...

forts. från sidan 9

– Ett land kan tvingas genomgå en mycket smärtsam operation för att stabilisera sin ekonomi. Den tar tid och innebär svårigheter för folket, men den är nödvändig om man vill genomföra en ny ekonomisk ordning.

Innebörderna i detta cyniska

uttalande från Myhrer står klart för alla. Tusentals dödade, fängslade, torterade; svält, arbetslöshet och diktatur är resultatet av den smärtsamma operationen i Chile. När Världsbanken talar vänds svart i vitt, den officiella opolitiska attityden visar sitt rätta ansikte.

– Banken ville ge Allende lån, men han vägrade lägga fram en ekonomiskt realistisk plan.

– Inflationen under Allende blev för hög, ekonomiskt kaos utbröt. Nu har inflationsutvecklingen stabiliserats, Pinochet börjar få ordning på ekonomin, detta bör vi understödja.

– Det var oriktigt av Allende att införa prisstopp på varor, det störde den naturliga ekonomiska utvecklingen. Det är ekonomiskt riktigt av

Pinochet att undertrycka konsumtionen (svält, arbetslöshet, produktionsminskning) för att höja exporten och skapa grunden för ekonomisk tillväxt.

Chilekommitténs medlemmar behövde inte sväva i tvivelsmål om Världsbankens roll i politiken. Istället visar sig vårt krav allt naturligare – Sverige ut ur Världsbanken.

P-UN

Odd Myhrer.

Världsbankens PR-man raggar folk i Uppsala

Chilejuntans uppbackare är en brokig skara. En del är hemliga agenter, andra amerikanska presidenter. Många är svenska företagare, en del gamla svenska nazister. I Uppsala dök de upp som representanter från Världsbanken.

Men där de uppträder möts de också av den internationella solidaritetsrörelsen. De lögner de sprider bemöts, deras politiska roll avslöjas.

Världsbanken turnerar i Sverige. På flera platser i landet har informations- och rekryteringsmöten anordnats. Lovande ekonomer och tekniker har speciellt inbjudits till dessa möten. Syftet är nämligen att ragga upp duktiga nordbor till denna mäktiga internationella organisation — »The Bank» som dess företrädare säger på trygg amerikanska.

Men syftet med turnén är också att bemöta den kritik mot Världsbanken, som vuxit sig stark i Sverige, främst genom bankens ivriga stöd till Pinochetjuntan och dess tidigare bojkott av Allenderegeringen. Banken oroar sig över att några små nordiska kapitalistländer börjar tveka inför stödet till fascisterna.

Chilekommittén mobiliserar

Inför bankens möte på Ultuna lantbruksskola i Uppsala tog Chilekommittén kontakt med progressiva studenter och chilenska agronomer på skolan. Tillsammans diskuterade man Världsbanken och planerade frågor inför mötet. Bankens informationschef, Odd Myhrer, och hans sällskap av nordiska bankmän och SIDA-folk togs emot med flygblad om Världsbankens roll i Chile. Välklädda, medelålders män läste irriterade om

den 20-procentiga arbetslösheten, de halverade reallönerna och den 10 000-procentiga inflationen i juntans Chile och undrade kanske sedan lite över Myhrers uttalande:

— Allendes politik hotade att leda till kaos, men Pinochet har tagit stora steg för att förbättra läget, även om det är klart att vissa grupper har drabbats... Inflationen har gått ner det senaste halvåret, och det ser vi som resultat av hans sunda ekonomiska politik...

Ingen politik, tack!

Lars Hofström från SIDA hälsade deltagarna välkomna och klargjorde snart att någon motsättning mellan SIDA och Världsbanken finns inte. Tvärtom samarbetar man på denna turné för att förbättra bankens prestige i Sverige.

På flytande amerikanska kunde sedan den svenske och norske representanten inför den helsvenska publiken informera om en spännande variationsrik arbetsplats. Åhörarna fick veta att banken fungerar strikt affärsmässigt, att 26 % av dess personal är från USA, att man behöver intelligenta, uppoffrande medarbetare och att den lägre tjänstemannalönen uppgår till 100 000 kronor — skattefritt.

När så frågestunden kom undrade någon om banken har någon speciell policy gentemot regimer, som tillkommit genom en militärkupp mot en lagligt vald regering.

— Vi umgås med alla slags regeringar, svarade Myhrer. I ett sådant fall, tex Chile, väntar banken på reaktioner från viktiga stater som NATO-länderna och länder med starka ekonomiska intressen till den nya regimen. Är dessa vänligt inställda, så är även banken det.

Klara papper alltså.

Vid det laget kunde männen från SIDA, som under mötet oroligt iakttagit den ovanligt ungdomliga publiken, inte hålla sig längre. Det här är inget politiskt möte utan ett rekryteringsmöte, sa man, varpå politiska diskussioner bannlystes.

Myhrer, som under sina resor i Sverige insett att Chilefrågan kommer man inte ifrån, erbjöd sig dock att på Chilekommitténs inbjudan ställa upp för en diskussion om Chile.

Debatten ordnades dagen därpå.

Chilekommittén contra Världsbanken

Inför Chilekommitténs medlemmar hade Myhrer stora svårigheter att förklara på vilket sätt Världsbanken stöder de fattiga — enligt uppgift en av grundtankarna i Världsbankens nuvarande policy. Det är ju den ekonomiska stabiliteten och kreditvärdigheten som är avgörande för lån. Hur skapas då denna?

fortsättning på sidan 8

El presidente del BID, licenciado Antonio Ortiz Mena, visitó Chile a fines de la década del crecimiento económico chileno, con especial atención del esfuerzo que se cumple en favor de los sectores más necesitados.

Världsbanken är inte den enda internationella, USA-dominerade kreditorganisation som backar upp Pinochet-juntan med feta dollarlån. Den sk Interamerikanska Utvecklingsbanken, IDB, som svenska direktörer bedriver en intensiv kampanj för (se Chile-bulletinen nr 1/76 för en presentation av IDB och av de svenska storbolagens försök att förmå regeringen att ansluta Sverige som medlem av banken) har varit ännu generösare än Världsbanken. Nyligen besökte IDB's ordförande Chile och utlovade Pinochet ytterligare 150 miljoner dollar år 1976.

Bilden ovan är hämtad ur junta-tidningen *El Mercurio* (internationella upplagan, 7-13.3.76). I den enastående cyniska bildtexten citeras IDB's ordförande, Antonio Ortiz Mena, som under sitt besök i Chile enligt *El Mercurio* »lovprisade dynamiken i den ekonomiska tillväxten i Chile (BNP föll med fjorton procent förra året, red anm), med speciell betoning på de ansträngningar som görs för att gynna de mest behövande befolkningsgrupperna.»

Konsument i Sverige och Chile:

Kom och köp!

Tag en rök från svenska Statsföretag!

Chiletabacos tänker på Er, står det i den här annonsen, publicerad den fjortonde januari 1976 i chilenska veckotidningen *Ercilla*.

Man kan fråga sig vilka de tänker på. Men även vilka de är som tänker: dotterbolaget Chiletabacos, multinationella moderbolaget British American Tobacco (BAT) eller leverantören av Borkum Riff – det statliga Svenska Tobaks AB?

Exportchefen Sven Rheborg på Svenska Tobaks AB (STA) blir mycket överraskad när Chilebulletinen ringer och berättar om annonsen i *Ercilla*:

– Hade ingen aning om den här marknadsföringen. Konstigt att de går ut så med tanke på att vi bara levererat knappt 350 kilo av Borkum Riff.

– Vi diskuterade när beställningen kom från British American Tobacco (BAT), som säljer för oss i Latinamerika: Ska vi exportera till Chile? Usch! tyckte någon av flickorna här på kontoret. Men så kom vi fram till att det rörde sig om så litet, att det knappast kunde försämra situationen för stackarna i Chile. Det är dessutom inte

många som har råd att röka piptobak för tre dollar paketet där.

– Men vi följer policyn från exportrådet och handelsdepartementet att inte stödja samarbetsavtal med chilenska företag. Inga licenstillverkningar, till exempel. Ren export avråder inte exportrådet ifrån.

– Därför tycker vi att vi kan fortsätta exportera några kilon tobak från Chile. Även om vi skulle kunna leva utan den exporten.

Civiliserade USA-bolag

Det är något som inte stämmer... om STA inte beror ekonomiskt av att exportera

Chiletabacos
pensando
en
usted...

Para satisfacer a la demanda de los fumadores de Borkum Riff en Chile, Chiletabacos ha decidido exportar a este país los famosos cigarrillos Borkum Riff. Este es un producto de la primera calidad.

COMPANIA CHILENA DE TABACOS S.A.

Borkum Riff till Chile... om de samtidigt känner en viss olust, i varje fall har diskuterat moralen i en sån export... varför inte helt enkelt avstå från den kunden?

★

Svar: Kunden är inte Chiletabacos, ett enskilda nationellt tobaksbolag i Chile. Kunden är Chiletabacos, dotterbolag till BAT, som säljer STA:s produkter inte bara i latinamerika utan också på hela den nordamerikanska kontinenten. Bara förra året svarade de för en export av Borkum Riff till USA på två tusen ton.

★

Vad skulle hända om STA vägrade en order från BAT för chilemarknaden? Sven Rheborg:

– Jag har en känsla av att amerikanerna och andra civiliserade människor inte skulle bli chockerade om vi ville bojkotta en sån regim som den i Chile.

Civiliserade! ??

M.N.

Dom som har pengar kan göra flotta annonser i stora tidningar. Vi i Chilekommitte'n får gå ut om nätterna och affischera. Ibland blir det också dyrt. Det ser polisen till. Därför: Stöd Chilekommitte'ns bötesfond, postgiro 70 90 40 - 0.

Därför dumpas salpeterpriset

Det här glada budskapet till sockerbetsodlarna i Skåne stod att läsa i Skånska Dagbladet (c) den 6 mars i år. Det handlar om extrapris på Chilesalpeter, ett par hundralappar under det vanliga. Varför detta erbjudande?

Ja, det beror nog inte bara på att Chilekommittéerna i Eslöv och på Österlen har riktat sig till bönderna med uppmaningar att inte köpa chilesalpeter. Vi hoppas att deras upplysningskampanj har haft effekt, men att tro att bara information och propaganda kan sänka efterfrågan så att salpeterimportörerna går ut med extrapriser vore nog lite förmätet.

Det finns ett annat skäl. Wallenbergföretaget SUPRA i Landskrona har nämligen framställt ett konstgödsel för sockerbeter som anses lika bra som chilesalpeter, eller rentav bättre. Det marknadsför man nu för fulla muggar och går in för att slå ut den chilenska produkten från marknaden.

– Det har gått mycket bra hittills, berättar en stolt direktör

tör Gösta Nilsson för Chilebulletinen. Om ett par år har vi nog tagit över marknaden helt.

Vi sörjer inte över att juntan får sälja lite mindre salpeter. Men det hade varit oändligt mycket bättre om det berott på ett politiskt ställningstagande från de svenska bönderna.

Ingen inbillar sig väl att SUPRA har några andra motiv än rent ekonomiska bakom sin nyskapelse, Na-salpeteren. Så sent som 1974 var konstgödsselföretaget SUPRA en av Sveriges största importörer av just chilesalpeter (se Chilebulletinen nr 7, 1975).

– Men sedan dess har vi inte haft någon import alls från Chile, förklarar Gösta Nilsson. Nu satsar vi helt på vår egen produkt.

Arbetet med att utveckla Na-salpeteren har pågått i flera år, oberoende av maktens skiftningar i Chile. Hade Chile idag haft en progressiv regering, då hade SUPRA på exakt samma sätt försökt slå ut chilesalpeter ur konkurrensen.

Chilesalpeter så det räcker till landets hela betskörd!

Det har sagts att det är ont om Chilesalpeter här i landet. Därför är vi på Scandinavian Fertilizers glada att kunna berätta följande: vi har just nu ett så stort lager av riktig Chilesalpeter att det mer än väl räcker till årets hela betskörd. Och inte nog med det: den är dessutom ett par hundralappar billigare per ton än du är van att betala.

Ring och beställ med en gång!
Hälsningar

SCANDINAVIAN FERTILIZERS AB 2S

Beställningstelefon: 040/754 50

Vad det handlar om är samma sak som hänt i andra branscher, nämligen att imperialistiska länder utvecklar syntetiska produkter för att slippa importera från de länder som är förtvivlat beroende av att kunna sälja sina varor.

I just det här fallet – och på kort sikt – råkar det slå rätt.

Men vad händer när Chile åter

får en regim med folkligt stöd? Ja, då är den svenska salpetermarknaden stängd, igenproppad av Wallenbergs kapital och SUPRA:s flinka kemister.

Vi arbetar för bojkott av chilenska varor så länge Pinochetjuntan sitter. Det är inte bara en ekonomisk, utan framför allt en politisk kamp mot juntan.

OS

Det är inte flyktingar SAS vill flyga

Un bostezo inoportuno puede arruinar un buen negocio

Si Ud. debe ir a EUROPA por negocios, no viaje miles de kilómetros para bostezar delante de un cliente.

Tal vez, por inexperiencia o premura, tomó el primer vuelo que encontró, en vez de escoger la línea aérea que lo lleva más cómodo y confortable. Ciertamente si Ud. hubiera consultado con sus amigos, o a su Agente de Viajes, le habrían recomendado volar por SAS.

Para su viaje a EUROPA, o al lugar de sus negocios, no se arriesgue con "un bostezo inoportuno", piense en SAS que será su gran Compañía.

Recuerde: SAS es mucho más que un asiento.

Uppas all avsp
SAS
SCANDINAVIAN AIRLINES

Flygbolaget SAS tjänar grova pengar på direktörer som reser till och från Chile. Förra året plockade SAS in hela sex miljoner kronor i biljettintäkter på sin Chile-rutt.

Vilka resenärer det är som SAS vänder sig till framgår av vidstående helsidesannons i den chilenska veckotidningen »Ercilla». »En oläglig gäsp-

ning kan förstöra en god affär» lyder rubriken i annonsen. Och resten av texten handlar bara om affärer – »Om Ni måste resa till Europa för affärer så res inte tusentals kilometer bara för att gäspat i ansiktet på en kund» lyder SAS råd till Pinochetjuntans exportdirektörer.

"Ett straff värre än fängelse"

I förra numret av Chile-bulletinen berättade vi om en olycklig köpman och en olycklig tidningsutgivare i den chilenska staden Arica. Båda dömdes nyligen av en militärdomstol till förvisning till avlägsna, otillgängliga byar långt från hemstaden som straff för påstådd »ryktesspridning».

Fallen i Arica är långtifrån unika i juntans Chile. I dag finns det över 2 000 personer – de flesta dömda för politiska brott – som har bestraffats med »förvisning inom landet». Av de politiska fångar som väntar på rättegång och dom fruktar förvisningsstraffet nästan mer än fängelse.

■ ■ Förvisningsstraffet är en gammal institution i Chile. Under den reaktionäre presidenten González Videla (1946–52) användes det framför allt mot kommunister och andra progressiva. Under Allende-tiden hände det i sällsynta fall att brottslingar kunde förvisas till en av domstolen utvald liten håla på landet. Tanken bakom denna märkliga rättstradition var, får man förmoda, att brottslingen skulle lära sig försörja sig på »hederligt arbete» på landet, på behörigt avstånd från sina kumpaner i storstäderna. En liknande uppfattning kom för övrigt till uttryck även i Sverige i början av detta år då en stackars värmelänning i ett uppmärksammat rättsfall av domstolen förbjöds att tills vidare sätta sin fot i den farliga staden Stockholm.

Men ovanstående exempel har ändå få beröringspunkter med det sätt på vilket förvisningsstraffet tillämpas i Pinochet-juntans Chile. »Förvisning inom landet» drabbar i dag framför allt politiskt aktiva personer som juntan på detta sätt försöker oskadliggöra. Straffet är, som framgår nedan, grymt för den som drabbas, men det har för diktaturen den fördelen att de förvisade aldrig figurerar i någon statistik över antalet politiska fångar i Chile. Vidare är metoden billig – det råder svår platsbrist i dag på chilenska fängelser och koncentrations-

läger, men för de förvisade slipper juntan ta något som helst ansvar för kost och logi. Även fångvaktarnas magra löner sparar man in.

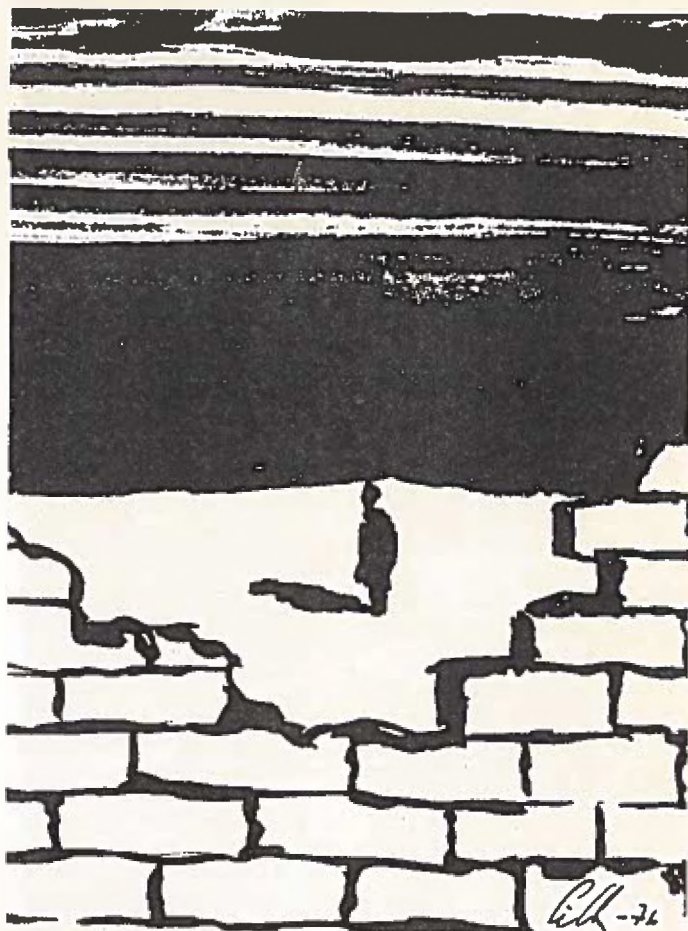
Vidriga förhållanden för de förvisade

■ ■ Det som gör förvisningsstraffet så fruktat är alla de restriktioner som kringgärdar den förvisades liv i den by han tvingas slå sig ned i. Den dömda skall själv försörja sig, men är samtidigt förbjuden att utöva sitt eget yrke. Lokalbefolkningen får inte ta kontakt med eller hjälpa den förvisade – då kan de själva utsättas för repressalier. Det förekommer att juntan skickar ut agenter som uppger sig vara förvisade för att på så sätt ta reda på vilka av byborna som hjälper de förvisade.

Om den förvisade blir sjuk får han inte tillgång till läkarvård. Den polisiära och sociala kontrollen är hård i de guds-förgätna byar som juntan väljer ut, och den förvisade har små möjligheter att skaffa sig jobb, bostad och vänner. Varje försök att röra sig utanför det område den förvisade tilldelats betraktas som flyktförsök och medför straffskärpning.

Journalist blir dykare

Ett par konkreta fall som Chile-bulletinen fått kännedom om kan illustrera förvisningsstraffets konsekvenser.

Sergio är 24 år gammal och studerade före militärkuppen i september på en journalist-högskola i Chile. Han var samtidigt aktiv inom Revolutionära Vänsterrörelsen MIR och arbetade politiskt med att hjälpa kamraterna inom ett sk industribälte (kamporgan för industriarbetare från ett antal fabriker inom samma region) med att få ut flygblad, pamfletter, tidningar m m.

■ ■ En kort tid efter kuppen greps Sergio av DINA (Chiles Gestapo). Som straff för sin politiska verksamhet dömdes han till tio års förvisning till en avlägsen by i sydligaste Chile. Något vanligt arbete hade Sergio ingen möjlighet att få, man han klarade sig hjälpligt genom att bli dykare – han dök efter musslor i det iskalla havet utanför kusten i södra Chile.

Sedan Sergio vid något tillfälle förflyttat sig utanför gränserna till den by som

domstolen hade anvisat honom ställdes han inför rätta på nytt, denna gång anklagad för flyktförsök. Efter en ny dom fördes Sergio till ett fängelse i södra Chile. Fängelsevistelsen var, enligt Sergio, mer uthärdlig än förvisningen; den sociala och politiska isoleringen bröts, och tillsammans med sina medfångar kunde Sergio delta i bland annat politiska diskussioner, idrott och konsthantverk.

I slutet av förra året kom Sergio till Sverige efter att ha fått sitt fängelsestraff utbytt mot landsförvisning.

Svårt sjuk men utan läkarvård

■ ■ Ett annat fall är Margarita Eugenia Martínez Durán. Hon är 42 år gammal och arbetade tidigare som lärare i spanska på universitetet i Arica.

Som straff för sin politiska verksamhet har Margarita för-

visats till Paihuano, en liten isolerad by där hon förbjudits att arbeta. Hon lider av en obotlig ryggmärgssjukdom och behöver ständig läkarvård och medicin. Hon förvägras emellertid all vård, och sjukdomen förvärras stadigt. I ett brev från hösten 1975 till en väninna i Sverige skriver hon bl a:

— »Det känns som i byn Macondo (den groteska, märkliga och isolerade byn i Colombia som beskrivs i Gabriel Garcia Márquez' berömda roman »Hundra år av ensamhet«, red anm.). Man lever fullständigt isolerad, utan någon att tala med.»

■ ■ I Augusti förra året fick Margarita tillstånd att resa ut ur landet — om hon hittade något land att resa till. Men eftersom inget land har beviljat henne inresevisum tvingas hon leva kvar i byn Paihuano — arbetslös, ensam och utan tillgång till läkarvård. I det ovan citerade brevet skriver hon:

— »Den 26 augusti tillstyrktes min ansökan om att få förvisningsstraffet utbytt mot landsförvisning... Men som du märker har nästan tre månader gått sedan dess och jag är fortfarande kvar här i Paihuano. Enligt vad man har berättat för min bror på CIME (FN's flyktingorganisation i Chile, red anm.) har jag såsom förvisad mycket små möjligheter att få visum till något annat land; först måste, säger man, situationen lösas för alla de som sitter i fängelse. På ambassaderna tror man, helt felaktigt, att förvisning inom landet innebär ett liv i frihet, de förstår inte alls hur akuta våra problem är.»

■ ■ Vad är det som hindrar den svenska regeringen från att betala en flygbiljett åt Margarita Eugenia Martínez Durán och bevilja henne inresevisum till Sverige?

Slopa kvoterna!

Ovanstående fall är bara ett par exempel bland cirka 2 000. Förvisningsstraffet är knappast lindrigare än fängelse — på sätt och vis är det ännu värre eftersom de förvisade saknar det stöd som

Sergeant Juan Ca'rdenas sitter fängslad i Valparaíso sedan 1973 som huvudanklagad i rättegången mot marinsoldaterna.

Runt om i landet har det tagits initiativ till aktioner. Möten anordnas och protestlistor cirkulerar. I Umeå har Chilekommittén visat en utställning om Valparaíso ute på stan'. I insändare och artiklar i lokalpressen har rättegångarna uppmärksamats. En namninsamlingskampanj har spritt sig över hela övre Norrland. På bara 10 dagar lyckades man samla 1 400 namnunderskrifter.

— De flesta människor vi pratat med har varit positiva till kampanjen och önskat oss lycka till i solidaritetsarbetet, säger Anna som varit med och organiserat arbetet.

Men det viktigaste med namninsamlingar är inte att få så många namn som möjligt. Det viktigaste är istället att utnyttja möjligheten till kontakt med människor i bostadsområdet och på gator och torg. Det är oerhört mycket naturligare att skapa en dialog om situationen i Chile när den man pratar med måste ta ställning genom en konkret handling.

Anna tror också att sammanträffandet med Chileaktivister gör människor mer lyhörda och uppmärksamma när frågan tas upp i massmedia.

Rättegångarna förhåller sig medvetet

Juntan är inte intresserad av några internationella kampanjer och förhåller rättegångarna för att på så sätt försvåra samordnade protester. Vid flera tillfällen har datum för öppnandet fastställts. När sen dagen för öppnandet närmar sig skjuts rättegångarna upp några veckor eller månader.

Men juntan har inte lyckats med sitt syfte. En stark internationell opinion har de senaste månaderna fördömt skenrättegångarna i Valparaíso och krävt frihet för de anklagade: 10 ledande politiker i Allenderegeringen och 55 marinsoldater som i augusti 1973 avslöjade kuppöberedelser in-

Vi kräver hans frihet

Frihet för de fängslade UP-ledarna!

Frihet för de fängslade marinsoldaterna!

Med de kraven har Chilekommittén gått ut i en kampanj mot skenrättegångarna i Valparaíso.

Pedro Felipe Ramirez, f d gruvminister i Allenderegeringen och ledare för Kristna Vänstern, förs till förhör av två fängvaktare. Han är en av de tio anklagade ledarna för Unidad Popular.

om flottan. Ledarna för Unidad Popular anklagas för omstörtande verksamhet, vapeninnehav och utlämnade av interna angelägenheter till utlandet. Åklagaren yrkar bl a på två livstidsdomar och 76 års fängelse för Luis Corvalán, generalsekreterare i Kommunistpartiet.

Avsikten är att i en snabb skenprocess »legalisera» hämnden mot Allenderegeringens ledare, samtidigt som man hoppas kunna svärta ned deras rykte inför det chilenska folket.

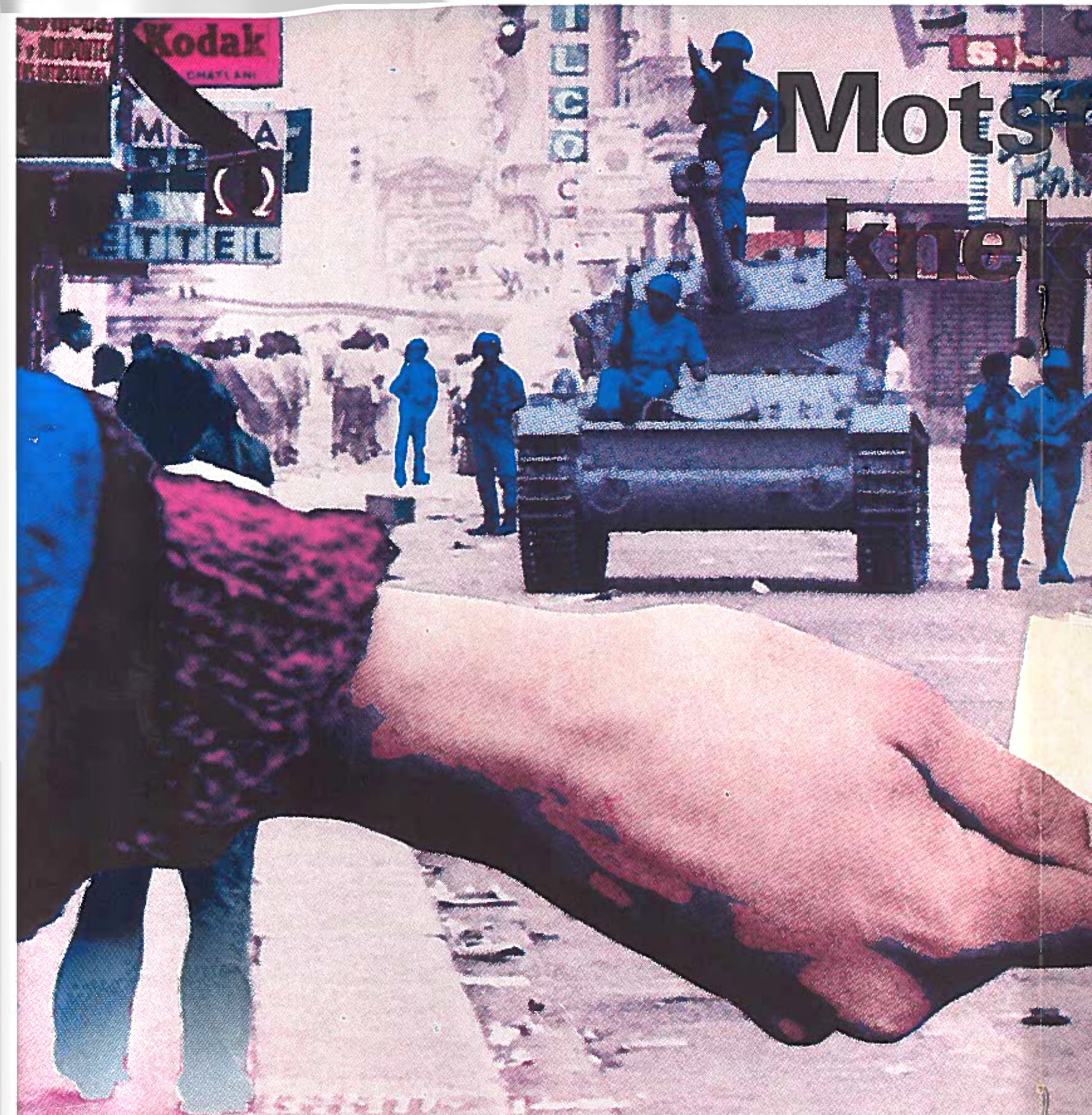
Utlämnade åt generalernas godtycke

Såväl UP-ledarna som marinsoldaterna har utsatts för den mest bestialiska tortyr. Marinsoldater-

na, som avslöjade kuppöberedelserna och reste sig i försvar av arbetarklassen och folket, anklagas nu av juntan för »kuppöberedelse». Av rädsla för uppror inom flottan har juntan inte vågat döda dem. Genom att utdöma höga fängelsestraff tänker man istället tysta missnöjet och sprida rädsla bland soldaterna.

Juntan är inte intresserad av att någon rättvisa skipas. De anklagade är helt utlämnade åt generalernas godtycke. Domarna kommer inte heller att kunna överklagas i någon högre instans. Marinsoldaterna, UP-ledarna och alla andra politiska fångar i Chile räknar med vårt stöd. Vi fortsätter att kräva deras frihet.

A-K.S

Mots kne

Att sprida förbjudna tidningar i ett klimat av angiveri och misstänksamhet innebär alltid stora risker, även om den förbjudna informationen ryms i ett cigarett-paket eller i handflatan. Upplagorna på de underjordiska tidningarna i Chile är små, men varje exemplar läses av många familjer. Från hand till hand, försiktigt, för att inte fienden skall upptäcka det.

Den underjordiska press som föddes i Chile efter kuppen stod inför en enorm uppgift och en mäktig fiende. Tv, radio och den officiella pressen bombarderade Chile från Arica i norr till Punta Arenas i söder. Morden, övergreppen, de godtyckliga arresteringarna tystades ned av en junta-trogen propagandaapparat vars främsta ledstjärna var den medvetna lögnen. Allt som hade med vänstern och dess

partier att göra smutskastades. Det erbjöds belöningar för vänsterledarnas huvuden.

Mot denna fiende hade den underjordiska pressen att kämpa. I första hand gällde det att ge motinformation för att mildra de negativa effekterna av juntans propagandalögner. Men det var också nödvändigt att ge ledning, organisera och visa på kampformer mot förtrycket.

Svårigheterna att konkret utföra arbetet var och är fortfarande stora. Förtrycket är starkt och de materiella resurserna oftast små. För att trycka en tidning behövs åtminstone en elementär utrustning: en skrivmaskin, en stencilapparat, färg, papper. För att sprida tidningarna i miniformat behövs också kamerautrustning och material för framkallning och kopiering. Stencilapparater och skriv-

maskiner är aldrig ljudlösa, hur tyst man än försöker arbeta. Överblivna papper måste brännas. Men måste ständigt vara beredd att utrymma lokalerna och snabbt sopa undan spåren efter sig.

Men svårigheterna tillhört kampen och resultaten har visat att arbetet inte är förgäves. Mer eller mindre regelbundet sprider nu de chilenska vänsterpartierna motståndets röst till folket.

Vänd!

I Chile finns idag dussintals underjordiska tidningar. Vi har brett de fem chilenska vänsterpartier som är representerade i Sverige att redogöra för sina tidningar. Samtliga lovade att medverka. Tyvärr fick vi dock, trots upprepade löften, inget bidrag från Chiles Kommunistiska Parti.

»El Rebelde» är namnet på den Revolutionära Vänster-rörelsen MIR:s officiella språkrör. Den har utkommit sedan 1967. Efter kuppen började den tryckas underjordiskt och har sedan augusti 1974 utkommit regelbundet varje månad.

»El Rebelde» (Rebellen) riktar sig i första hand till den chilenska arbetarklassens förtrupp, dvs de arbetare, bönder, studenter och andra som har det mest utvecklade kluss-medvetandet. Den vänder sig alltså till en mer begränsad grupp än de breda massorna. »El Rebelde» analyserar den politiska situationen, visar på uppgifter för motståndsrörelsen, försöker systematisera och organisera kampformerna inom olika sektorer och lära ut olika former av massarbete. »El Rebelde» lär också ut metoder för utformandet av underjordisk propaganda, dvs konkret hur man tillverkar t ex klisterremmar, propagandastämplor och flygbladsbomber. Den lär också ut metoder för tryckning och distribution av propagandamaterial, något som varje motståndsmann måste behärska för att kunna lura säkerhetspolisen och säkra spridningen av materialet.

Tidningen skickas anonymt på posten, lämnas på bakgårdar under det nattliga utgångsförbudet eller lämnas över personligen till medlemmar och sympatisörer i motståndsrörelsen. I allmänhet kan man räkna med att mellan 10 och 20 personer läser varje exemplar av tidningen.

Den första tiden efter kuppen publicerade Socialistpartiet en utåtriktad tidning och en intern partitidning.

För det utåtriktade arbetet cirkulerade under flera månader 1974 den stencilerade tidningen »La Firme» och för det interna partiarbetet »Central-kommitténs officiella Bulletin».

Den första innehöll nyheter och information om händelserna i Chile och om de antifascistiska partiernas utveckling samt om de uppgifter den chilenska folkrörelsen borde ta sig an.

Den andra, som fortfarande ges ut, har som uppgift att ideologiskt och politiskt orientera partimedlemmarna, ge partiets basorgan konkreta uppgifter och förse dem med nödvändig politisk information för partiarbetet.

Under 1975 började Socialistpartiet ge ut tidningen »Unidad y Lucha» (Enhet och kamp) som sedan dess har utkommit ganska regelbundet. Den utges varje månad och har nått ett större journalistiskt och politiskt djup än den tidigare. Det senaste nummer vi har sett utanför Chile gavs ut i december 1975.

Den ideologiska kampen fyller en viktig roll och Socialistpartiet har också föreslagit en gemensam tidning för alla krafter som ingår i den chilenska folkrörelsen. Om en sådan tidning kunde bli verklig skulle det vara en viktig händelse i Chile.

Fyra partier om sin press

Kristna Vänstern har på grund av säkerhetsskäl varit ganska tystlåten utomlands vad gäller den underjordiska pressen. Alltsedan kuppen har dock propagandamaterial producerats. Idag ger partiet ut tre underjordiska tidningar, som sprids i allt större upplagor och till allt bredare sektorer av det chilenska folket.

Pueblo Cristiano (det kristna folket) är i första hand inriktad på att utveckla den Progressiva Kristna Fronten. Denna front söker samla radikala kristna och antifascistiska grupper bland kristdemokrater och i kyrkorna. Citat ur en ledare:

»Att vara konsekvent kristen idag är ett brott. Vi måste av varje kristen göra en kämpande kristen soldat. Inför varje slag av diktaturen måste vi stärka våra organisationer och delta aktivt i alla motståndskampens fronter. Det är dags för konkreta aktioner.»

Liberación (Befrielse) ges ut i provinserna och syftar främst till att leda arbetet bland arbetare och bönder, att stärka motståndskommittéerna och att främja reorganiseringen och utvecklingen av CUT:s (det chilenska LO:s) underjordiska arbete.

Combatiente (Den kämpande) ägnar sig främst åt det egna partiets problem och program.

Två månader efter kuppen ger MAPU ut det första numret av sin tidning »Venceremos» (Vi ska segra). Tidningen, som mikrofilmas och sprids i miniformat, har alltsedan dess regelbundet tryckts och distribuerats i Chile. I de första numren analyserade »Venceremos» orsakerna till nederlaget i september. Utan att ta lärdom av misstagen gick det inte att föra motståndskampen framåt. Det största misstaget ansåg man vara en felaktig uppfattning om staten. För ledningen inom UP gällde det att »ockupera» statsapparaten, inte förstöra den och ersätta den med en ny. Denna uppfattning förhindrade också utvecklingen av de organ för folkmakt som massorna försökte bygga upp. Men samtidigt som »Venceremos» velat visa på gårdagens misstag vill den också presentera dagens och morgondagens uppgifter.

Hur skulle nederlaget vändas till seger?

Vilka grupper kunde tänkas delta i en front mot diktaturen?

Vilka är huvudkrafterna i motståndskampen?

Vad kan göras i dag?

Det är några av de frågor där »Venceremos» givit sin syn till arbetarklassen och folket. Dagens uppgift är enligt »Venceremos» att driva på bildandet av motståndskommittéer, de basorgan genom vilka hela folket skall kunna delta i motståndet.

Imperialismen och Chile: Klasskamp eller landskamp?

Debatten med Gnistan fortsätter

I nr 1/76 av Chilebulletinen publicerades en starkt kritisk artikel om Folkrepubliken Kinas stöd åt Chile-juntan och om den syn på Pinochet som tidningen Gnistan och Gnistans redaktör Stefan Lindgren fört fram.

Stefan Lindgren erbjöds en replik på maximalt en och en halv A 4. Nedan följer Lindgrens svar i oavkortat och oredigerat skick.

- Bekämpa supermakterna!

● Jag har förvägrats rätten till en rimlig replik i frågan, men utnyttjar här de 50 anslagna raderna till svar. Hela mitt svar till Chilebulletinen ingår i en stencil som för 2 kronor i frimärken kan beställas från Gnistan, Box 5347, 102 46 Stockholm 5.

● de Vylder påstår att general Pinochet nu »förvandlats till en framstående anti-imperialist» i Gnistans spalter. Det är symptomatiskt att de Vylders text matchas med teckningar av Lars Hiltersberg. Hans politiska hållningslöshet, hans hets mot kommunister, liksom hans rasistiska bilder placerar honom i den ljusskyggaste höger.

● Ingen som har följt Gnistan under de snart tre år som fascistjuntan suttit vid makten behöver sväva i tvivelsmål var tidningen står. I Gnistan 34-35/73, dvs i september 1973, kom de första fördomandena. Därefter följde en artikelserie som även gavs ut som broschyr av Oktober-förlaget. Därefter har Gnistan om än bristfälligt hela tiden haft återkommande rapportering om vad som händer i Chile, t ex hade vi ett mittuppslag i 34/75 som tar upp juntans fascistiska undertryckningspolitik. Gnistan är en av de få om inte den enda tidning som sökt dra de rätta lärdomarna av nederlaget i Chile, dvs att folken inte kan förlita sig på den av socialimperialisterna föreskrivna »fredliga vägen» till socialism och att idag »det viktigaste är att arbeta för ett folkkrig mot juntan» (chilensk marxist-leninist i Gnistan 31/1 1975).

● Genom att söka intala folk att Gnistan är för juntan söker de Vylder undvika sakk Diskussion om de verkliga skillnaderna mellan honom och oss. Vilka är då dessa meningsskilligheter?

● de Vylder m fl förnekar att Chile står i motsättning till USA-imperialismen och förtrycks av denna. I Chilebulletinen 7/75 s 8 heter det att »Chile är inte som stat förtryckt av andra stater». Eftersom det inte finns några motsättningar till USA finns det heller inte några motsättningar att utnyttja är tanken.

● de Vylder tiger som muren om den tredje världens kamp och tar inte ställning till kopparkartellen CIPEC, Andinska Pakten, den regionala samarbetsorganisationen SELA, etc. Ska denna kamp stödjas eller ej? Ska den anti-imperialistiska rörelsen som Peter Torbjörnsson faktiskt hävdar i Obs! den 25/11 verka för t ex lägre kopparpriser och högre arbetslöshet i Chile?

● de Vylder driver linjen om »total bojkott» av Chile »på alla plan». Chile ska med andra ord uteslutas ur FN (vilket Chilebulletinen 7/75 uttryckligen krävde), UNESCO, CIPEC, SELA, uteslängas från havsrättskonferenserna, avskäras från all handel osv. De Vylder ger sken av att denna linje skulle vara accepterad av länderna i den tredje världen. Så är inte fallet. Kina, Vietnam och Kuba är några av de länder som upprätthåller normala diplomatiska och mellanstatliga förbindelser med Chile. Chile var även representerat vid den sk 77-gruppens senaste möte i Manila i år.

● Sist och slutligen bottnar alla dessa motsättningar i att de Vylder och Gnistan har olika syn på världsläget. Vi till skillnad från de Vylder säger att huvudslaget måste riktas mot supermakterna USA och Sovjetunionen.

Låt oss diskutera dessa saksfrågor!

Stefan Lindgren

-USA-imperialismen huvudfienden

■ »de Vylder m fl förnekar att Chile står i motsättning till USA-imperialismen och förtrycks av denna», skriver Lindgren i sitt svar. Alla Chilebulletinens läsare vet dock att Chilekommittén ser kampen mot imperialismen, med USA-imperialismen i spetsen, som en av de viktigaste uppgifterna för solidaritetsarbetet. Sida upp och sida ned har vi skrivit om huvudfiendens - USA-imperialismens - roll i Chile före och efter militärkuppen. Vi har även strävat efter att avslöja och bekämpa den svenska imperialismen.

Till skillnad från Gnistan ser vi emellertid inte »Chile» som något enhetligt begrepp. I Gnistans »Chile» ingår bl a den chilenska borgarklassen, vars dominerande grupper stöds av imperialismen och som tillsammans med imperialismen har upprättat en blodig klassdiktatur i Chile, en diktatur som i första hand riktar sig mot den chilenska arbetarklassen. Vi stöder inte »Chile» mot »USA» - vi stöder den motståndskamp som Chiles arbetare, bönder och progressiva mellanskikt och små-

borgare för mot Pinochet-juntan, dvs mot Chiles med imperialismen allierade borgarklass.

Klasskamp eller landskamp?

■ Gnistan pratar om en kamp mellan nationer som gällde det ett hockey-VM. I denna världsbild finns inga klasser som förtrycker andra klasser, bara stora stygga stater som förtrycker snälla små. Inget solidaritetsarbete och ingen meningsfull anti-imperialistisk kamp kan vila på en sådan grund.

En konsekvens av Lindgrens klasslösa, nation-mot-nation-perspektiv är att han fått för sig att Chilekommittén »driver linjen om total bojkott av Chile på alla plan» (se ovan). Självfallet inte. Aldrig någonsin har Chilekommittén rest kravet »Bojkotta Chile!» Däremot har vi krävt, och fortsätter att kräva »Bojkotta Pinochet-juntan!» och »Stöd motståndet - bojkotta diktaturen!» På alla plan.

Stefan de Vylder

P.S. Ett par felaktigheter i Lindgrens replik:

1. Peter Torbjörnsson - som fö 19

Botten nådd?

- Det svenska solidaritetsarbetet för Chile organiseras och finansieras från Moskva och är ett led i Sovjetunionens försök att dölja sina planer på ett anfallskrig mot Väst-europa.

Detta är kontentan av en färsk »analys» av solidaritetsarbetet för Chiles folk. Den bisarra blandning av kompakt enfald och svinaktigheter som präglar denna »analys» kan förefalla vara hoprörd av advokat Hamacher (se sid 28) eller någon annan övervintrad nazist, men så är inte fallet - beskrivningen härstammar faktiskt från tidningen »Gnistan», officiellt organ för SKP. Skriver Christer Larsson i »Gnistan» nr 15/76.

»Särskilt Vpk och dess svans av »vänster» inriktar idag all sin propaganda på frågor som Chile ... Det är uppen-

bart vem som tjänar på detta. Men vem är den store organisatören av denna känslomässiga likriktning? Det är samma supermakt som genom sitt Moskvaparti i Chile lyckades förhindra en folkbeväpning innan militärkuppen var ett faktum. För att dölja sin skuld gräver den nu krokodiltårar och finansierar jättkampanjer »för Chiles folk». Men först och främst är detta en makaber och skicklig politik för att införa den europeiska vänstern dölja sina krigsplaner i Europa.»

Ärligt talat: Går det att sjunka djupare än Christer Larsson och Gnistan? Vi tvivlar.

Sverige kan rädda dem från terrorn

I Argentina lever tusentals latin-amerikanska flyktingar med dödshoten hängande över sig. Deras enda räddning är asyl i något annat land.

Hundratals fångar i Chile har möjlighet att bli frisläppta – om de får asyl i ett annat land.

Många kan räddas, men genom den svenska regeringens ljumma solidaritetspolitik tvingas de leva vidare under förtrycket. Regeringen har för året uppställt en kvot för latinamerikanska flyktingar på 600 personer. Denna är nu fylld sedan länge och någon utökning av kvoten har ännu inte beslutats. Tvärtom har regeringen klargjort att det i framtiden kommer att bli svårare för flyktingar att komma till Sverige.

Militärjuntan i Chile räknar Sverige som en av sina största fiender. Sverige svartmålas i den reaktionära chilenska pressen. Det är bra. Det betyder att det svenska folkets opinion mot juntan är effektiv. Med demonstrationen i Båstad och den pågående hamnarbetarbojkotten som höjdpunkter i arbetet har vi effektivt lyckats motarbeta juntan.

Vad gör då den svenska regeringen mot diktaturen i Chile? Efter kuppen kämpade ambassadör Edelstam för att hjälpa så många flyktingar som möjligt. I ord har regeringen protesterat mot förtrycket i Chile. Men det visar sig att regeringens solidaritet med det chilenska folket är en ekonomiska fråga. Det är därför svenska företag ostört kan fortsätta sina investeringar i Chile, sin export och import. Det är därför det går så långsamt med LO:s bojkottarbete. Och det är därför möjligheterna för latinamerikanska flyktingar att komma till Sverige nu starkt beskärs.

Flyktingströmmen stoppas

– Det kommer att bli svårare att ta emot latinamerikanska flyktingar. Vi kan inte räkna med annat än en mycket liten invandring under det närmaste året.

Det säger Björn Weibo, departementssekreterare på Arbetsmarknadsdepartementet. Samma tydliga språk talade statsrådet Leijon när hon efter beslutet om att acceptera invandringen av ca 1 500 assyrier menade att detta innebar

att väldigt få andra flyktingar kan tas emot i framtiden.

Regering och myndigheter menar att alla förläggningar nu måste tas i bruk av assyrierna och att resurser därför inte finns för att ta emot så många latinamerikanska flyktingar.

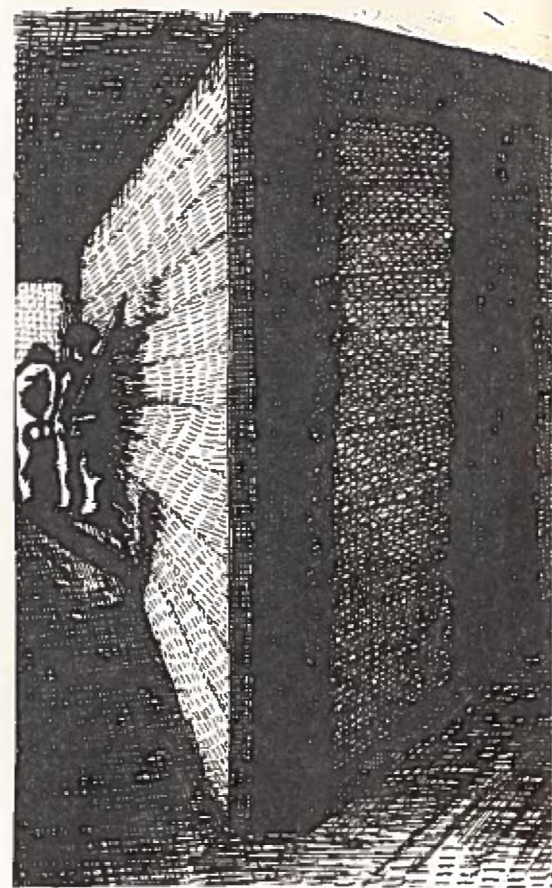
På detta sätt spelar nu myndigheterna ut olika folkgrupper emot varandra. Man bollar med förföljda människors liv. Genom att efter en kraftfull svensk opinion acceptera assyrierna, som i Turkiet hotas av förföljelser och mord, hotar man med att detta innebär ett stopp för andra flyktingar. På detta sätt försöker man tvinga oss att välja vilka flyktingar vi ska stödja, och skrämma oss från att ställa för stora krav.

AMS säger nej

Det är AMS som har hand om flykting-FÖRIGGningarna och flyktingarnas »inlemmande i det svenska samhället». Deras uppfattning om de ekonomiska och praktiska resurserna har ett stort inflytande på regeringens beslut om flyktingkvoter.

– Beslutet om assyrierna måste naturligtvis innebära en nedskärning av möjligheterna att ta emot andra flyktingar. Vi kan inte ta emot fler, säger Sven Iverud på AMS.

I vanliga fall sätter regeringen inför varje budgetår upp en kvot över det ungefärliga antal flyktingar man tänker sig ta

emot under året. I år tänker man tydligen inte ens göra detta. Och den uppsatta kvoten på 500 latinamerikanska flyktingar plus 100 anförvanter för detta år tog slut redan i februari. På Invandrarverket samlas nu hundratals ansökningar om uppehållstillstånd från enskilda, ambassader och organisationer, som Latinamerikanska Flyktingfonden och Chilekommittén. Men regeringen har sagt sitt – det blir inga fler, bara enstaka »ömande» fall.

Solidaritet – en politisk fråga

Den praktiska innebörden av regeringens åtstramning är en katastrof för många flyktingar. Det är också ett tydligt tecken på att den svenska regeringen följer andra västeuropeiska länders exempel: när opinionen lugnat ner sig skär man ner på solidariteten av ekonomiska orsaker. En solidaritetsfasad är bra att ha för en socialdemokratisk regering, speciellt i ett parlamentariskt jämviktsläge. Att turistbojkotta Spanien medan handeln fortsätter, att tala om en ny ekonomisk världsordning men stanna kvar i Världsbanken. Längre än så sträcker sig inte stödet till de förtryckta.

– Detta är helt en politisk fråga, inte ekonomisk, säger Rolf Bengtsson på Latinamerikanska Flyktingfonden. Regeringens beslut beror på vad man vill göra, inte på ekonomiska begränsningar. Vad

menar man egentligen med internationell solidaritet, när man på detta sätt låter en begränsad budget vara avgörande och lämnar tusentals flyktingar åt sina öden i Latinamerika. Vi måste kräva att många fler få tillstånd att komma redan nu.

Advokat Hans-Göran Franck har nyligen efter ett besök i Chile påvisat de förhållanden fångarna lever under och den möjlighet som finns för fångar att släppas fria om de får asyl i ett annat land. Idag finns i chilenska fängelser 250 personer, som dömts till landsförvisning. Dessa skulle omedelbart frigges om de fick asyl.

I dagens Argentina, med en militärregim liknande den chilenska, lever flyktingarna under dödshot och hot om att utlämnas till sina hemländer. Det är nu bara en stark opinion som kan förändra regeringens inställning. Och opinionen har

en stor betydelse, det vet vi. Efter septemberkampanjen utökades flyktingkvoten med 300 personer. Det finns stora möjligheter att ta emot fler flyktingar, bara vi kräver det. Samtidigt måste vårt stöd till Latinamerikanska

Flyktingfonden, OPRECH (chilensk organisation för stöd åt de politiska fångarna i Chile), Chilekommitténs och Salvador Allende-kommittén fång- och flyktingarbete utvecklas. De flyktingar som dessa organisationer kan ordna

inresa till Sverige för får inte vägras asyl när de väl kommit hit.

Fri asyl för flyktingar från Latinamerika!

Stöd Flyktingfonden, pg 81 92 82-5!

Stöd OPRECH, pg 87 92 45-9!

P-UN

...men regeringen stänger dörren

Uppgifterna på antalet latinamerikanska flyktingar i Sverige varierar. Någon ordentlig statistik över dem finns inte. Men enligt AMS är den riktiga siffran 2 100 inresta latinamerikaner, som ankommit efter registrering av myndigheterna, främst genom de olika ambassaderna.

Förutom dessa registrerade flyktingar sker en så kallad spontan invandring. Det är de flyktingar, som på egen hand eller genom ickestatliga organ, som Latinamerikanska Flyktingfonden, har kommit in i landet. Deras antal är väldigt osäkert, men är troligen åtminstone 500. Dessa flyktingar ingår inte i den uppställda kvoten och berörs inte direkt av en inskränkning av kvoten.

Det är den svenska staten som står för omkostnaderna för dessa flyktingar. De ingår då i den av regeringen varje år upprättade kvoten för hur många flyktingar som kan tas emot. För budgetåret 1975-76 är denna totalt 600 för latinamerikaner. Denna kvot är nu redan fylld.

Sammanlagt finns alltså i Sverige i dag mellan 2 500 och 3 000 latinamerikanska flyktingar.

När de kommer till Sverige inkvarteras de i olika flyktingförläggningar. De latinamerikanska flyktingarna placeras i lägren i Alvesta, Moheda och Ronneby.

Flyktingarna är inte tvungna att bo i flyktingläger, men i realiteten måste alla dit för att inte gå miste om vissa förmåer - organiserad undervisning, bostad m m.

I flyktinglägren genomgår alla 240 timmars svenskundervisning och information om det svenska samhället.

Efter 3-4 månader lämnar flyktingarna vanligen lägren. De kan därefter i regel själva besluta om sin bostadsort, men måste även ta hänsyn till de enligt AMS lämpliga arbets- och studieorterna.

AMS söker även slussa in flyktingarna på sådan yrkesutbildning, som bäst passar den svenska konjunkturen. Många välutbildade latinamerikaner har därför haft svårt att fortsätta inom sitt yrkesområde.

Enligt AMS-statistiken har lite över hälften av flyktingarna under det senaste året arbetsplacerats eller påbörjat yrkesutbildning. En stor procent har också gått vidare till universitet och folkhögskola.

- USA-imperialismen huvudfienden

Gnistan...

◀ 17

inte är medlem i Chilekommittén - har aldrig hävdat att den anti-imperialistiska rörelsen bör verka för lägre kopparpriser och högre arbetslöshet. I det Obs!-inlägg den 25.11.75 som Lindgren hänvisar till sades icke ett ord om att en bojkott skulle öka arbetslösheten i Chile, ej heller ett ord om vad den anti-imperialistiska rörelsen kan tänkas tycka om kopparpriserna eller arbetslösheten.

2. Av de tre stater som Lindgren egendomligt nog påstår upprätthåller »normala diplomatiska och mellanstatliga förbindelser med Chile» har två av dessa - Kuba och Vietnam - över huvud taget inga diplomatiska förbindelser med Pinochet-juntan.

3) Lindgren hävdar att Gnistan linje i Chile-frågan varit konsekvent. Så är inte fallet. Sant är att

Gnistan ibland uppmanat till »folkkrig» mot juntan. Pinochet har dock vid andra tillfällen betecknats som en »allierad till tredje världens folk», och solidaritetsarbetet med Chiles folk har i Gnistan spalter beskrivits i termer av att »sparka en tredje världen-ledare i baken». För ytterligare exempel på Gnistan's absurditeter hänvisas till artikeln i Chilebulletinen nr 1/76.

S.V.

”Demokraten” Freis nya taktik:

- Slå mot juntan
- Vinna militären
- Splittra vänstern

Efter två och ett halvt års relativ tystnad träder nu kristdemokraten och f.d. presidenten Eduardo Frei fram i rampljuset igen. Med sin nyligen utkomna bok, »Historiens mandat och framtidens krav», lämnar Frei de halva antydningarna bakom sig. Han presenterar där vad som är tänkt att bli ett alternativ såväl till juntan som till en front mellan vänsterpartierna. De som trott att Frei genom sin delaktighet i kuppförberedelserna för alltid förpassats till historiens skräphög tar fel.

Frei har valt tidpunkten väl. Han har goda skäl att bryta sin långa tystnad just nu. Internationellt sett har juntans ställning aldrig varit så försvagad som i dag. Motsättningarna inom juntan har kommit i öppna dager. Den ekonomiska krisen blir allt svårare att kontrollera, trots USA:s dollarhjälp. Motsättningarna inom den chilenska borgarklassen skärps alltmer och vänstern är fortfarande splittrad.

Det är många som i dag är intresserade av en förändring för att situationen skall räddas medan tid är. Vissa grupper inom USA-imperialismen står inte främmande för detta och arbetar i långsam men säker takt i den riktningen.

Samtidigt som Frei's dokument är ett uttryck för de motsättningar som existerar bidrar det till att ytterligare öka dem. I det läget väljer Frei att ta till storslägga mot

juntan för att därefter presentera sitt »räddningsalternativ». Redan 1970 skrev det multinationala bolaget ITT i sina hemliga dokument att Frei var huvudfiguren när det gällde att stoppa Allendes väg till presidentpalatset. »Det beror på Frei om vi finner en lösning eller går mot en katastrof» (Ur ITT-dokumentet). Senare blev han en av imperialismens huvudfigurer när det gällde att störta Allenderegeringen.

Hans delaktighet i kuppförberedelserna är väl känd. Men det gick inte riktigt som han tänkt sig. Han ställdes utanför och lämnades utan inflytande. Nu när juntans ställning vacklar ser han sin chans att återigen bli en huvudfigur i den chilenska politiken. Frei är en slug politiker och handlar inte oöverlagt. Nu vet han att det finns vissa möjligheter att vinna stöd för ett politiskt alternativ. Då går han till offensiv.

Fascisterna huvudfiender

Chiles ekonomiska och politiska situation framställs i Frei's »manifest» som rent katastrofal. Den ekonomiska tillväxten i Chile jämförs med andra länder och Frei konstaterar att Chile är ett land på tillbakagång. Det chilenska folket är splittrat mellan dem som »oroligt ser skammen och förtrytelsen växa och de som skräckslaget tiger inför riskerna att uttrycka sina åsikter». Den internationella isoleringen och Chiles dåliga rykte, främst i Europa, ser han som en följd av en felaktig politik.

»Att anta att alla dessa länder skulle vara marionetter i den

Eduardo Frei, »demokraten» som var ITT:s och CIA:s man i kampen mot Allende. Nu utmanar han den han hjälpte till makten: Augusto Pinochet.

kommunistiska propagandan är att tro att de är ohjälpligt dumma och okunniga», skriver han på ett ställe. Han menar att de mänskliga rättigheterna är obefintliga, vilket försvagar istället för förstärker regimens auktoritet. Efter kuppen hjälpte högerkrafterna inom den kristdemokratiska partiet till med att avslöja och fängsla vänstersympatisörer. I dag hävdar Frei att tortyr aldrig borde tillåtas och att undantagslagarna måste upphävas. »Demokraten» Frei som tidigare sett kommunismen som huvudfienden utnämner i dag »fascisterna» till folkets största fiende.

Bara de »äktade demokraterna» kan rädda Chile

Vad betyder allt detta? Har Frei radikaliserats? Söker han

ett samarbete med vänstern? Ja, men på sina villkor. De »äktade demokraterna» tror inte på de falska alternativen kommunism eller fascism, skriver Frei. Chiles tradition visar att problemen kan lösas inom ramen för den parlamentariska demokratin, i synnerhet den som rådde under Frei's presidenttid 1964–70 (då CIA inledde sitt omfattande stöd till Frei och kristdemokraterna). Kristdemokratin har en historisk uppgift att återuppbygga demokratin och är enligt Frei beredd att i dag ta på sig den uppgiften. Men kristdemokraterna kan inte själva lösa krisen i landet. Vad Frei tänkt sig är en bred demokratisk front som sträcker sig från den »traditionellt demokratiska högern» till de »demokratiska socialis-

CIA:s miljoner till Frei & Co

Det var förra året som den amerikanska senaten publicerade en undersökningsrapport om CIA:s stöd till den chilenska högern. Sedan dess har ledande kristdemokrater ihärdigt försökt dementa uppgifterna om att Frei och kristdemokraterna mottagit stora summor från CIA. Men inga dementier kan dölja det som senatsrapporten detaljerat påvisar: att kristdemokraterna och den chilenska högern ända sedan 1964 mottagit miljonbelopp från CIA för att säkra en kapitalistisk utveckling i Chile.

Nedan följer en kort statistik över de CIA-pengar som lämnades till Chile under de tre UP-åren. Vid alla tillfällen är det Kissinger och hans 40-mannakommitté som stått för besluten och beviljat pengarna.

1970

25.3 40-mannakommittén beviljar 125 000 dollar för en operation mot Unidad Popular

27.6 300 000 dollar beviljas för ytterligare propagandaaktioner mot Unidad Popular

8-14.9 CIA bekymrat över situationen i Chile och beviljar 250 000 dollar till USA:s ambassadör Korry att användas för kongressvalen den 24 oktober

13.11 24 000 dollar lämnas som stöd till kristdemokraterna

1971

28.1 1,24 miljoner dollar beviljas för inköp av radiostationer och tidningar för att understödja propagandan mot Allende

22.3 185 000 dollar lämnas till kristdemokraterna

10.5 77 000 dollar beviljas för inköp av tryckeri åt kristdemokraterna

20.5 100 000 dollar beviljas som nödhjälp åt kristdemokraterna för återbetalning av gamla skulder

26.5 150 000 dollar beviljas till tidningen »El Mercurio»

6.7 150 000 dollar beviljas som stöd till oppositionskandidater i ett fyllnadsval

9.9 700 000 dollar beviljas till »El Mercurio»

5.11 815 000 dollar beviljas för stöd till oppositionen och till ett försök att splittra Unidad Popular

15.12 160 000 dollar beviljas till oppositionskandidater i ett fyllnadsval

1972

11.4 Ytterligare 965 000 dollar beviljas till »El Mercurio»

24.4 Ytterligare 50 000 dollar beviljas för ett försök att splittra Unidad Popular

16.6 46 500 dollar beviljas för att understödja en kandidat i ett fyllnadsval

21.9 24 000 dollar beviljas för att stödja en mot Allende riktad företagarorganisation

26.10 1 427 666 dollar beviljas till oppositionspartierna och privata organisationer inför kongressvalen i mars 1973

1973

12.2 200 000 dollar beviljas till oppositionen inför kongressvalen

20.8 1 miljon dollar beviljas till oppositionspartierna och privata organisationer. Dessa pengar betalas dock inte ut

15.10 34 000 dollar beviljas juntan för en radiostation som sprider propaganda mot Unidad Popular

1974

24.6 50 000 dollar beviljas till kristdemokraterna för utgifter de haft före kuppen

Utdrag ur »Chile Cronology» s 57 ff i Covert Action in Chile 1963-1973 Amerikanska Senatens Undersökningsutskott 1975. Den fullständiga originaltexten kan beställas från: Superintendent of Documents, US Government Printing Office, Washington D.D 20402. Dokumentet kostar 80 cents.

terna enligt europeiskt enat parti.
mönster».

Krigsmakten huvudadressaten

Det kristdemokratiska partiet är sedan kuppen djupt splittat. Inom sitt eget parti är därför Frei angelägen om att få bukt med »vänstern» och ge intryck av att partiet står enigt och starkt. Manifestet är alltså avsett att skylla över de starka motsättningarna inom partiet, tysta de oppositionella grupperna och presentera Frei som ledaren för ett

Huvudadressaten är dock helt klart krigsmakten. Genom att skilja på »fascistiska» och »demokratiska» officerare och vädja till de senares »konstitutionella och icke-politiska tradition» försöker han locka över dem till en »demokratisk» medelväg. Väl medveten om att dessa sektorer inom krigsmakten är viktiga om hans »alternativ» skall lyckas ägnar han dem stort utrymme i boken.

Utanför krigsmakten delar

han också upp högern i en »fascistisk» och en »traditionellt demokratisk» höger. Även de senare har sin givna betydelse.

Försök att splittra vänstern

När det gäller vänstern är Frei's syfte uppenbarligen att splittra den bräckliga enhet som existerar idag. Han drar där en skiljelinje mellan en »kommunistisk» och en »demokratisk vänster av socialdemokratisk typ».

Men han försöker också slå in en kil inom den marxistiska vänstern då han säger sig kunna acceptera de kommunister som underordnar sig borgerligt-demokratiska regler och som tar avstånd från »extremistiska grupper».

Även om inte ens dessa skulle kunna bli några nära bundsförvanter så tillerkänner Frei dem trots allt ett existensberättigande. Detta försök att splittra vänstern för eller

Mexiko inför presidentvalet:

Det finns en man att rösta på

»Alla behöver vi varandra», »Tillsammans kan vi lyckas med allt». Så låter några visdomsord från Mexikos näste president, José López Portillo, och hans parti PRI (Det Revolutionära Institutionella partiet). Presidentvalet hålls i början av juli, och eftersom López Portillo sannolikt blir den ende kandidaten så är »valresultatet» ganska klart redan idag . . .

Regeringspartiet PRIs propagandaarbete har arbetat hårt sedan länge. På mur efter mur, plank efter plank, affisch efter affisch talar PRI och dess kandidat. Men här och där på husväggarna lyser aggressiva paroller. Inte ofta, men ibland. Det är uppmaningar att rösta på den gamle kommunisten och facklige kämpen Valentin Campa, framstående medlem i Mexikos kommunistparti.

Mycket talar för att Campa får ett brett stöd från vänstern. Men Campa får enligt den mexikanska vallagstiftningen inte kandidera – alla röster för honom kommer därför att ogiltigförklaras! Enligt vallagen måste nämligen ett parti överlämna en lista på minst 75 000 medlemmar till myndigheterna för att få ställa upp en kandidat. Listan ska uppta såväl medlemmarnas namn som adress! Det

lilla mexikanska kommunistpartiet varken kan eller vill gå med på detta. Och övriga partier stöder antingen PRIs kandidat eller uppmanar väljarna att bojkotta valet. Så återstår endast PRIs man att »rösta» på.

PRI är inte radikalt

Efter »valen» i juli kommer således Mexikos nuvarande president, Luis Echeverría, att avlösas av sin gamle vän och partikamrat, akademikern Portillo. Bara en revolution skulle kunna förhindra det.

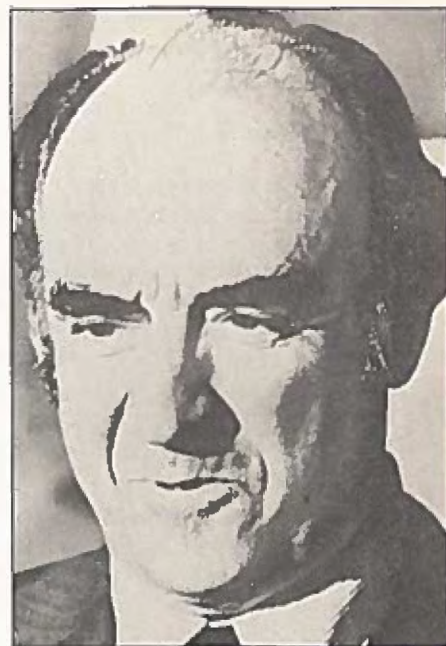
Den mexikanska regeringen har ofta tagit progressiva positioner på det diplomatiska och utrikespolitiska planet. Man bröt t ex de diplomatiska förbindelserna med Pinochetregimen i november 1974 och har sedan kuppen i Chile tagit emot omkring 1 800 flyktingar därifrån. Det är mer än något annat land i Latinamerika, utom Kuba. Och det är också i Mexiko och på Kuba som förhållandena för dessa flyktingar är de bästa på hela kontinenten. Men denna yttre bild av den mexikanska regeringen som progressiv och anti-imperialistisk får inte dölja det förtryck som regeringen utvecklar inom landet.

PRI – ett borgerligt parti

Vad är då PRI, denna oerhörda apparat som kontrollerar såväl den lagstiftande makten som regeringen samt de flesta och största fackliga och andra folkliga organisationer i landet? Partiet grundades vid en tidpunkt – slutet av 20-talet – då arbetarnas och böndernas organisationer lidit allvarliga nederlag, var svaga och såg sin självständighet gentemot statsmakten hotad. PRIs uppgift var ändå från början att skaffa sig en hård och centraliserad kontroll över de folkliga organisationerna för att genomdriva den borgerlig politik som avbrutits av böndernas revolution och arbetarnas fackliga kamp.

Deformerade fackföreningar

Under PRIs kontroll och dominans har de största fackföreningarna förvandlats till allt annat än kamporgan. Korruption

José López Portillo - mannen som blir president i Mexiko. Någon annan finns inte att rösta på.

av ledningarna, byråkratisering, valfusk, tvång och väpnat våld mot oppositionella medlemmar är vanligt inom dessa fackföreningar. Ledningarna har alltmer sammansmält med statsmakten och förhindrar därigenom all verklig facklig kamp.

Men en facklig opposition har alltid funnits. Varje gång den har nått någon betydande styrka och haft utsikter till snabb vidare tillväxt så har den fackliga ledningen och regeringen mött arbetarna med militärt våld. Men den har ändå aldrig kunnat krossas helt.

Hundratals mördade

Efter 1968 har den fackliga oppositionen åter växt i styrka och omfattning. 1968 var – förutom Mexikoolympiadens år – också det år då en militant studentrörelse för första gången uppstod i Mexiko. Regeringens våldsamma undertryckande av denna rörelse, då hundratals studenter sköts ihjäl, förvånade många utanför Mexiko. Men regeringens attack kom inte av en tillfällighet.

I och med studentrörelsens utveckling förbands nämligen studenternas kamp alltmer med arbetaroppositionens inom fackföreningarna. Förtryckarapparaten slog till i det ögonblick studenterna fått initiativet inom oppositionen och då underjordiska samordningsorgan mellan arbetare och studenter börjat utvecklas.

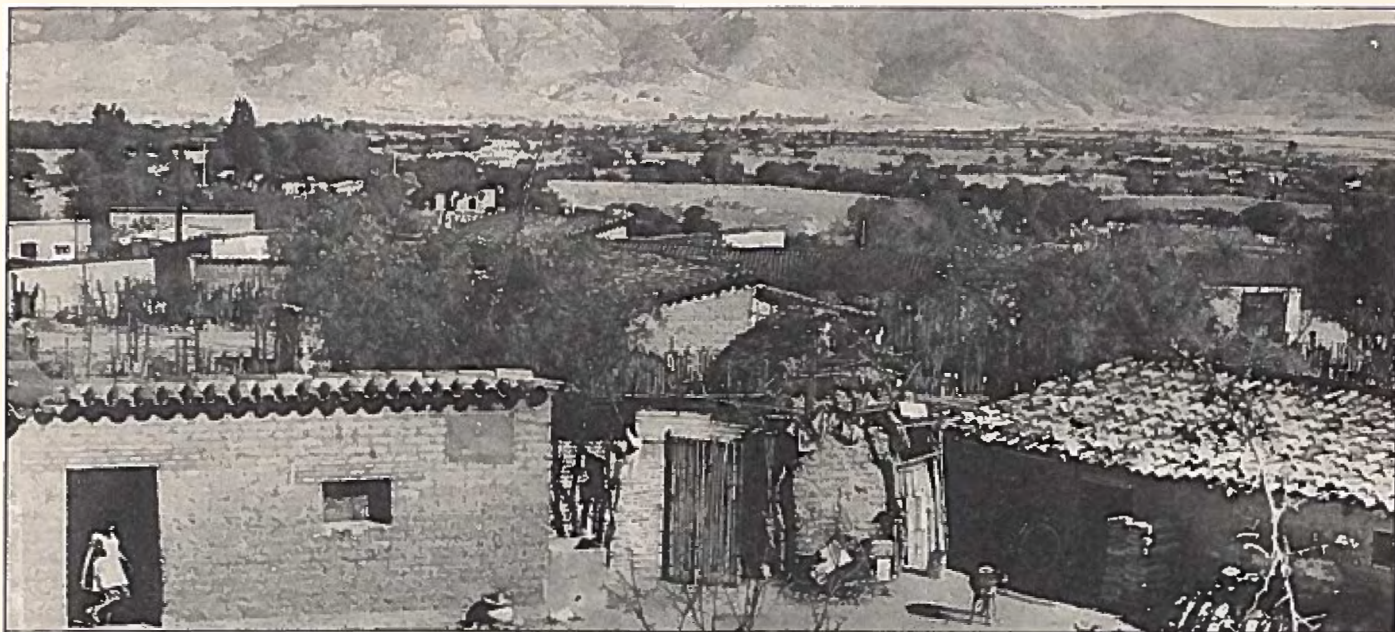
Nytt uppsving sedan 1971

Den våldsamma repressionen 1968 visade regeringens oförmåga att hålla sig inom den borgerliga demokratins ramar. Men även om oppositionen led ett svårt nederlag så krossades den inte.

Detta bevisades klart 1971, då Mexiko genomgick sin djupaste ekonomiska kris sedan slutet av 40-talet. Inför regeringens försök att genom stegrad inflation vältra

Revolutionsmonumentet i Mexico City. Det skulle bli ett helt revolutionspalats men blev inte mer än så här. Det blev inte så mycket av revolutionen heller...

I jordbruksprovinsen Oaxaca har bönderna genomfört flera jordockupationer. Här finns också s k Röda Brigader, bestående av bönder, arbetare och studenter.

över krisen på arbetarklassen, och inför de fackliga byråkraternas manövrar för att hindra arbetarna från att kräva löne-kompensation, reagerade den fackliga oppositionen våldsamt. Över hela landet mobiliserade man mängder av arbetare till nationellt samordnade manifestationer. Kärnan utgjordes av traditionellt stridbara arbetargrupper, som järnvägsarbetarna och de anställda inom elindustrin. Det är kring dessa strömningar som hela den fackliga oppositionen och den politiska vänstern alltmer grupperar sig. Och rörelsen växer sig sedan 1971 allt starkare.

»Lösningen är vi alla» - det är vad det härskande partiet PRI försöker få mexikanerna att tro på. En annan paroll lyder: »Vi arbetar alla för alla».

Även på landsbygden har situationen blivit alltmer explosiv. Den mexikanska revolutionens främsta seger, jordreformen har undan för undan luckrats upp och storgodsens återuppstått. Flera väpnade bondeockupationer av storgods har förekommit sedan början av 70-talet. Storgodsägarna har svarat med väpnat våld, regeringen med allt från njugghet med krediter till militära ingripanden.

Arbetare — bönder — studenter

Ett mycket viktigt drag i den folkliga kampen i dagens Mexiko är den växande samordningen mellan oppositionens olika krafter. I provinsen Oaxaca, drygt 40 mil sydost om Mexiko City, har kampen bland annat därigenom utvecklats kraftigt.

På tre olika ställen i provinsen har bönderna sedan 1972 genomfört väpnade ockupationer av storgodsägares jord och bildat kollektiv. Ett av dessa storgodsbruk håller nu på att återgå till privat ägande, men på de båda övriga har det kollektiva ägandet utvecklats betydligt. På ett av dessa har man nyligen startat en tegelstensfabrik.

På ett fjärde ställe i Oaxaca har en hel bondby med över 15 000 invånare hållits mer eller mindre belägrad av militär i över en månad för att förhindra nya jordockupationer.

Röda brigader

När vi besökte Oaxaca i slutet av februari hade de över 5 000 studenterna där just avslutat en delvis framgångsrik, drygt två månader lång strejk för demokratisering av universitetet. Strejken utvecklades snart till att inte bara beröra studenter och lärare.

För att möta myndigheterna förtryck i provinsen — främst mot bönder och

bostadslösa — hade man redan tidigare bildat en samordningskommitté mellan arbetarnas, böndernas och studenternas oppositionsrörelser. När de strejkande studenterna utsattes för väpnade provokationer grep därför denna samordningskommitté in. Röda brigader skapades. De bestod främst av arbetare och bönder, som varje natt under en månads tid vaktade universitetet, beväpnade med skjutvapen och arbetsredskap. Fackföreningar anslutna till samordningskommittén ställde sina bilar till de Röda brigadernas förfogande.

En viktig orsak till denna imponerande mobilisering till studenternas försvar var de bidrag till bondekollektivens uppbyggnad och arbetarnas fackliga opposition som revolutionära studenter givit. För regeringen är denna växande samordning och militans ett allvarligt hot mot den framtid man planerat för Oaxaca som ett viktigt industriellt centrum.

Ideologin viktig faktor

Den folkliga kampen i Oaxaca är utan tvekan ett hoppingivande exempel. Men än så länge är den ett särfall. Folkets kamp för bröd, jord och arbete är fortfarande relativt svag och outvecklad i dagens Mexiko. Förutom genom det hårda förtrycket begränsas kampen kraftigt av den ideologiska dominans som alltjämt utövas av PRI. PRIs ideologi uttrycker i grunden en borgerlig klassam-arbetspolitik. Dessutom stödjer den sig på den mexikanska revolutionens oerhörda prestige, vilket ytterligare förvirrar begreppen. Partiet är klart och aktivt anti-socialistiskt. Att bryta PRIs oerhörda ideologiska dominans är därför en av de viktigaste uppgifterna för den mexikanska vänstern.

Från våra utsända medarbetare

PORTUGAL får inte bli ett NYTT CHILE

Rita d'Espinay.

– Tror du att folk i Portugal lärt sig läxan från Chile? frågar jag Rita.

– Nej, svarar hon. Efter den 25 april -74 var nästan alla här i Portugal fulla av optimism och trodde att det var slut med fascismen för alltid. Men efter den 25 november förra året, då högern gjorde sin stora framryckning, har folk börjat få lättare att se att vad som hände i Chile mycket väl också kan hända i Portugal.

Det är Rita d'Espinay som pratar. Hon sitter i ledningen för AEPPA, en antiimperialistisk och antifascistisk front som arbetar mycket med Chilefrågan i Portugal.

– Det är mycket viktigt för oss att förklara vad som hände i Chile eftersom vi tror att risken för en fascistkupp här i Portugal är väldigt stor nu, säger Rita. Därför försöker vi i vår propagande att förklara vad som hände i Chile, att dra paralleller till Portugal och att förklara vilka faror som hotar det portugisiska folket.

Det är mycket som hunnit ändras i Portugal sedan förra sommaren. Nu är det högern som har vind i seglen. Gamla fascister som legat lågt en tid börjar att komma fram igen. Ett exempel på det är att överste Jaime Neves, som kallats »Mocambiques böde» har blivit en av de starka männen inom revolutionsrådet.

Efter 25 november

Den 25 november förra året blev en vändpunkt för utvecklingen i Portugal. När man talar med folk om läget i Portugal idag är det svårt att låta bli att nämna 25 novem-

ber. Man talar om tiden FÖRE den 25 november och om tiden EFTER den 25 november, nästan som om det rörde sig om olika årtionden.

För ett år sedan var det vanligt att militären hjälpte bönderna på de ockuperade storgodsens med bl a maskiner och transporter. Idag är det vanligt att militären gör raidar mot kooperativen med motiveringen att man letar efter vapen. Lantarbetare som jag talat med på flera olika kooperativ som utsatts för sådana här raidar menar att militären i själva verket är ute för att skrämma upp lantarbetarna. Så mycket mer kan militären inte göra idag, eftersom de flesta kooperativen blivit legaliserade genom jordreformslagen.

Två dagar innan jag besökte kooperativet Torre Bela norr om Lissabon, hade militären varit där. De hade kommit i fyra pansarjeepar med påmonterade kulsprutor. Samtidigt hade ett litet bomplan cirklat över området.

Likheten med den chilenska militärens raidar för att leta efter vapen månaderna före kuppen är slående.

Allendes största fel

– Hur långt kan man egentligen dra den här jämförelsen mellan Portugal och Chile, frågar jag Rita.

– Det är viktigt att se skillnaderna, säger hon. Allendes Chile hade kommit mycket längre än vad Portugal någonsin gjorde. Allende-regimen hade tex ett mycket större folkligt stöd än vad någon av de sex regeringarna efter den 25 april i Portugal någonsin haft.

– Det största felet med Allende var att han inte litade tillräckligt på folket. Och det är samma fel som vänster-

politikerna här i Portugal gjort, säger Rita. De försöker på egen hand att underhandla och kompromissa med reaktionen i stället för att mobilisera arbetarna och lantarbetarna för att tvinga igenom de nödvändiga förändringarna.

Därför har man t ex fortfarande kvar ett skattesystem som i ytterligt hög grad gynnar höginkomsttagarna, därför att man låtit de flesta av de fascistiska högre officerarna behålla sina befattningar, därför har man nu släppt de flesta PIDE-agenterna (Salazars och Caetanoss fruktade hemliga polis) som fängslades efter den 25 april.

– De lärdomar som vi tycker är de viktigaste för oss här i Portugal att dra av Chile-exemplet är för det första att vi inte får göra oss några illusioner om vad vi uppnått, säger Rita. Vi måste se situationen som den är och inte som vi vill att den ska vara. Vi måste inse att borgarna inte kommer att sitta med armarna i kors och låta oss genomföra den fredliga övergången till socialismen.

– Och för det andra, fortsätter Rita, det är omöjligt att inlåta sig på något samarbete eller kompromissande med reaktionen. Det är detsamma som att låta sig besegras av den.

Egna problem viktigare

– Svårigheten med solidaritetsarbete för Chile i Portugal är att folk har fullt upp med sina egna problem. Det är så mycket viktigt som händer här, att det inte känns riktigt lika angeläget att arbeta med någonting som ligger så långt bort som Chile.

– Därför inriktar vi oss på att göra jämförelser mellan Chile och Portugal och på att dra lärdomar av vad som hände i

**CHILE
DOIS ANOS DE RESISTÊNCIA**

**PORTUGAL NÃO SERÁ
O CHILE DA EUROPA!**

INTERVEM - REPRESENTANTES
DO MOVIMENTO DE RESISTÊNCIA POPULAR CHILENO
- TRABALHADORES PORTUGUESES ZÉ AFONSO

Den här affischen visar vilken roll Chile-frågan spelar i Portugal: »Portugal får inte bli ett Chile i Europa!»

En sådan soldat vill jag inte bli...

En diktare kan ha olika funktioner och tjäna olika intressen. En nationaldiktare kan ha blivit utnämnd av landets herrar snarare än av dess folk. Kubanernas nationaldiktare, Nicolas Guillén, är revolutionär och anti-imperialist. Den diktare han själv värderar högst beskriver han som:

»Diktaren (...) som formats av det brutala gatulärmet, av diskussioner i fackföreningarna, av gerillans marscherande steg, och som talar det enkla kamratliga språket hos dem som arbetar bredvid honom.

...

Nicolas Guillén föddes 1902 i en kubansk landsortsstad. När hans far, en liberal senator, blev nedskjuten, fick Guillén försörja sig som typograf för att

klara av sina studier. I tjugooårsåldern flyttade han till Havanna och började ägna sig åt journalistik och diktning.

Mordet på fadern och andra politiska mord, anses ha satt sin prägel på Guilléns politiska utveckling, och när han 1937 deltog i spanska inbördeskriget gick han med i Kommunistpartiet i Valencia.

Batistas diktatur på Kuba tvingade Guillén i landsflykt 1953. Fram till den kubanska revolutionen 1959 vistades han mest i Argentina och Sovjet.

Dikten som presenteras på denna sida är tagen ur en nyutkommen bok: *Nicolas Guillén, Color cubano*. Den ingår i Coeckelberghs lyrikserie *Tuppen på berget* och kan köpas för 22 kronor eller lånas på bibliotek.

B. E.

Soldat vill jag inte bli,
för att ingen ska befalla mig
att skjuta på barnet eller negern
och den stackars sate som ingenting har
att äta.
En sådan soldat vill jag inte bli.

Se på hästen som stegrar sig på bakbenen
och soldaten som sitter på den
med ögonen fulla av ilska
och munnen full av galla,
med den stora djungelkniven
som kan döda både gubben och kvinnan!
En sådan soldat vill jag inte bli.

Ack, dessa tåg för trupptransporter,
iskalla i gryningen
där de på hårda skenor av blod
rusar fram med full fart
för att slå ner en strejk
eller omringa ett arbetarkvarter!
En sådan soldat vill jag inte bli.

Ack, dessa ögon med bindlar,
för att de ingenting ska se!
Ack, dessa fjättrade händer
och kedjan kring fötterna!
Ack, dessa sorgsna soldater
som är slavar åt en överste!
En sådan soldat vill jag inte bli.

Om man gav mig ett gevär
skulle jag säga åt mina bröder
hur man borde använda det.
Till mina bröder soldaterna
hur det skulle användas.
Men man ger mig inget gevär
därför att jag vet hur det ska användas,
nej, därför ger de mig inget.
Du får heller inget gevär, och inte du,
varken du eller du eller du –
Vilka soldater skulle vi inte bli
på tygellösa hästar!

En sådan soldat vill jag bli.
En som inte försvarar sockerfabriken
som inte tillhör honom,
en som inte regerar likt en kasernens
brutale kung,
en som inte skär ut remsor av skinn
på sockerrörsfälten
med en slavhandlares grymhet
eller ännu obarmhärtigare.

En fri soldat, en soldat
som blott är trogen mot slaven:
en sådan soldat vill jag bli.

Revolutionära Vänsterrörelsen MIRs förre generalsekreterare Andrés Pascal Allende (bilden ovan) har från sin tillfälliga vistelseort i Costa Rica nyligen intervjuats av ett par svenska journalister. Intervjun finns publicerad i tidskriften »Kommentar» nr 4/1976.

»Kommentar», som ofta innehåller material om Latinamerika, är en utmärkt informationskälla om den anti-imperialistiska kampen i hela tredje världen. Prenumerationspriset är 50 kronor, halvår 28 kr.

Postgiro 40 87 73-0, Tidskriften Kommentar.

Gamla Kommentar-nummer med artiklar om Chile före och efter kuppen finns samlade i ett »Chile-paket» som kan beställas genom att sätta in 15 kr på Kommentars postgirokonto. Märk talongen »Chile-paketet». Ett »Argentina-paket» kan beställas för 10 kronor.

Portugal...

◀ 24

Chile, säger Rita. Som tex i den här skärmutställningen.

Hon visar upp en massa skärmar med text och bilder. De handlar om Allendetiden, om kuppen, om förtrycket, om motståndet. På varje skärm försöker man att dra paralleller till Portugal. »ITT i Chile – ITT i Portugal», står det. »Lärdomar att dra», »Hur kan vi stödja Chiles folk?»

– Rita berättar att de haft de här skärmarna utställda på fabriker och på gator i Lissabon och att det varit många människor som på det sättet fått möjlighet att se dem.

»Arbetskygga bråkmakare»

– Vi försöker också att pressa på regeringen för att få en lag som ger skydd åt politiska flyktingar från Chile och från andra länder. Det kommer tex rätt många flyktingar från Brasilien hit till Portugal, berättar Rita. Nu finns det inte någon lag alls som skyddar politiska flyktingar. Och regeringen har faktiskt drivit en slags kampanj mot de poli-

tiska flyktingarna. Regeringen har sagt att flyktingarna är arbetskygga och att de bara vill ställa till problem i Portugal.

Rita fortsätter med att berättat om hur strömmen av flyktingar från Chile har minskat. Nu är det ganska få flyktingar som väljer att åka till Portugal.

– De tycker inte att Portugal känns säkert och de är rädda för en fascistkupp här, säger Rita.

AEPPA har anordnat demonstrationer för Chile före den 25 november förra året. Det var ganska små demonstrationer. Därför har man inte vågat sig på att anordna några nya nu sedan det politiska läget svängt så kraftigt.

Jag frågade Rita om handelsförbindelserna mellan Portugal och Chile. Skulle det vara möjligt att få igång en handelsbojkott?

– Nej, det tror jag skulle vara svårt, säger Rita. Men frågan om en bojkott är inte så aktuell här eftersom Portugal nästan inte har någon handel alls med Chile. Det hade man inte ens under fascisttiden.

Gamla Chilebulletiner

blir aldrig för gamla. Viktigt material om Chile och övriga Latinamerika finns även i äldre årgångar av CHILEBULLETTINEN. Ännu ett tag kan vi erbjuda överblivna exemplar av årgång 1 (nr. 1, 2 och 4 1973) för bara fem kronor. Hela årgång 1974 kostar tio kronor, liksom hela årgång

1975. Tillsammans alltså bara 25 kronor för de tre första årgångarna av CHILEBULLETTINEN.

Betala på postgiro 88 72 33-5, Chilebulletinen, Stockholm, och ange vad du vill ha.

Lösnummer säljes för två och femtio styck.

Lägg till tio procent för porto

Förvisning...

◀ 12

medfångarna ger. De saknar den självklara solidaritet och kampanda som vuxit fram på juntans alla fängelser och koncentrationsläger i Chile. De saknar information om vad som händer i Chile och utomlands, och de nås sällan av det starka internationella solidaritetsarbete som betytt så mycket för frigivningen av tusentals »vanliga» politiska fångar. Det är därför extra viktigt att de förvisade politiska fångarna inte glöms bort.

■ ■ Av den svenska regeringen måste vi kräva dels att den slopar alla »kvoter» för flyktingar från Chile, dels att den ställer upp och förklarar att Sverige är villigt att ta emot alla dem som befinner sig i Margarita Martínez' situation: förvisad inom landet men med tillstånd att resa ut om något land beviljar inresevisum.

E.M. och S.V.

Portugal har ju haft sina kolonier i Afrika att hämta billiga råvaror från.

– Det bästa vi kan göra för Chiles folk här i Portugal idag tror jag är att dra lärdom av vad som händer i Chile för att inte ge fascismen en ny chans i Portugal, säger Rita.

NAO DEIXES QUE PORTUGAL SEJA O NOVO CHILE DA EUROPA! Det slagordet står nu målat på husväggar runt om i Portugal. Det betyder: »LÅT INTE PORTUGAL BLI ETT NYTT CHILE I EUROPA!»

LF

STÖD MOTSTÅNDS- KAMPEN I CHILE!

Pg. 65 39 28-2
Chilekommittén

Stöd Chilekommitténs bötesfond!

En latinamerikansk kamrat har mot sitt nekande dömts till 1.210 kronor i böter och rättegångskostnader för att han i samband med en demonstration som Kalmar Chilekommitté anordnade vid den s.k. Sverige-Amerikadagen den 27 juli i fjol skulle ha halat en USA-flagga utanför slottet i Kalmar. Han behöver vårt stöd! För närvarande har vi dock bara cirka 150 kronor i bötesfonden. Betala därför omgående in ditt bidrag till Chilekommitténs bötesfond! Postgiro 709040-0, Chilekommittén, Bötesfonden.

Frei...

◀ 21

emot ett »demokratiskt alternativ» å la Frei är också ett försök att åtminstone åstadkomma en vapenvila med vissa sektorer och få dessa att ligga lågt. Freis politiska strävanden är dessutom ett massivt försök att avvärja den internationella solidaritetsrörelsen.

Lita på kristdemokraterna

Men hur har då kristdemokraterna tänkt sig att »rädda» Chile? Ja, det får vi inte veta något om i dokumentet. Det »alternativ» som Frei presenterar saknar både ekonomiskt och politiskt program. Sida upp och sida ned får vi veta att Pinochetjuntan är oduglig och att kristdemokraterna är och alltid varit de enda sanna demokraterna i Chile. Men sen då?

Något konkret alternativ presenteras aldrig. Vi får inte veta hur krisen i det chilenska samhället skall lösas. Räcker

det kanske med att lita på kristdemokraternas goda och demokratiska sinnelag?

Juntans reaktioner

Juntans första reaktion på manifestet var häftig. Med tydlig anspelning på Frei gick Pinochet till våldsamt angrepp på »politikerna som inlett en ny förtalskampanj». Dessa män som inte var i stånd att leda Chile mot det lyckliga öde de utlovat i sina kampanjer känner sig i dag som landets frälsare». Grupper och personer med uttalat demokratiska åsikter öppnar nu enligt Pinochet dörren för kommunismens framfart i Chile och har anslutit sig till den internationella sammansvärjningen.

Enligt juntageneralen Mendoza tvekar inte dessa män att »sälja sina samveten inför en avlägsen möjlighet att återvinna vad de inte kunde försvara som patrioter». Även den officiella pressen gick till en början till hård attack mot Frei's bok för att senare, på

juntans order, tysta ned all uppmärksamhet kring manifestet. Juntan insåg ganska snart att det var listigare att nonchalera Frei för att inte underblåsa intresset för hans synpunkter. I stället har ledande kristdemokrater vid flera tillfällen den senaste tiden utsatts för attentat från juntans sida. Den chilenska vänstern har inte gått ut i något gemensamt uttalande efter publicerandet av Frei's manifest. Strax dessförinnan hade emellertid det Chilenska Kommunistpartiet i Chile spritt ett dokument med namnet: »Ultravänsterism, imperialismens trojanska häst». Dokumentet är utformat som en skarp kritik av MIR, men riktar sig också till andra vänstersektorer. I den antifascistiska front dokumentet talar om måste alla »sektaristiska och splittrande» sektorer rensas bort. Dessa sektorer förhindrar enligt Kommunistpartiet bl a dialogen med kristdemokraterna, som enligt dem bör ingå i fronten.

I en tidning utgiven av Kristna Vänstern, MAPU och MIR i England svarar dessa partier på kommunistpartiets dokument. Kristdemokraterna representerar borgarklassens intressen och har visat sig vara Chiles största pro-imperialister, skriver de bl a. I dag träder Frei fram som ett av de bästa »trumfkortet för det kapitalistiska världscentrat». Det är därför ingen mening att lita på kristdemokraterna som allierade, menar de. Individuellt har flera av de chilenska vänsterpartierna kritiserat Frei's manifest och strävan efter att ingå allianser med det kristdemokratiska partiet.

Frei's försök att erbjuda ett maktalternativ kräver ett ställningstagande från de chilenska partierna. Utgången av Frei's utspel är inte på något sätt given. »Latinamerikas störste demokrat», som Frei utnämnt sig till, väntar på högerens och vänsterns svar. Han är beredd att stiga ur sin likkista och återvända som Chiles ledare. A-K. S

CHILEBULLETINEN

Ansvarig utgivare: Anna-Karin Sjödin
Redaktionssekreterare: Ola Sunesson
Chilebulletinens adress: Box 622, 101 28 Stockholm.
Tel: 08-21 27 23, 20 29 96.
Prenumerationspris för 7 nummer framåt: 15 kronor.
Stödprenumeration: 25 kronor. Kampprenumeration: 50 kronor. Betalas på postgiro 88 72 33-5, Chilebulletinen. Ange på talongen från och med vilket nummer prenumerationen skall börja.
Tryck: Civiltryckeriet i Kristianstad AB

*Detta nummer presslagt 1 maj
Nummer 4/76 beräknas komma ut i mitten av juli.*

CHILEKOMMITTEN

Chilekommittén bildades som solidaritetsorganisation i december 1971. Efter militärkuppen i Chile den 11 september 1973 är Chilekommittén i Sverige en del av den internationella solidaritetsrörelsen för motståndskampen i Chile.

Sedan den första nationella kongressen i december 1973 är Chilekommittén en riksorganisation med gemensamma stadgar och gemensam styrelse för hela landet.

Chilekommitténs målsättning är att politiskt och materiellt stödja motståndskampen i Chile samt att sprida lärdomar om den chilenska arbetarklassens kamp före och efter gorillakuppen. Chilekommitténs insamlade medel går oavkortat till motståndskampen inne i Chile. Chilekommittén är partipolitiskt obunden och tillåter olika politiska riktningar och tendenser att komma till uttryck såvida inte tendenserna går emot kommitténs plattform.

Chilekommittén arbetar efter följande fyra huvudparoller:

STÖD DET CHILENSKA FOLKETS KAMP MOT FASCISM – FÖR SOCIALISM!

BEKÄMPA IMPERIALISMEN!

**STÖD MOTSTÅNDET – BOJKOTTA DIKTATUREN!
FRIGE DE POLITISKA FÅNGARNA!**

Medlem i Chilekommittén kan den bli som stöder plattformen, efter tid och förmåga arbetar i en lokalkommitté samt betalar medlemsavgift (30 kr/år). Den som inte har tid eller möjlighet att arbeta med en lokalkommitté kan stödja oss genom att teckna stödmedlemskap å 30 kr i vilket ingår en prenumeration på Chilebulletinen. Pg 88 72 33-5.
Chilekommitténs kansli (adress som bulletinen) sätter dig i förbindelse med närmaste lokalkommitté.

STÖD MOTSTÅNDSKAMPEN I CHILE! Postgiro 65 39 28-2.

I Sverige finns Chilekommittén på följande orter:

Arvika, Boden, Borlänge, Borås, Enköping, Eskilstuna, Eslöv, Falun, Filipstad, Flen, Gislaved, Gävle, Göteborg, Halmstad, Helsingborg, Härnösand, Hässleholm, Jokkmokk, Jönköping, Kalmar, Karlskrona, Karlstad, Kiruna, Kramfors/Sandöwerken, Kristinehamn, Köping, Landskrona, Linköping, Ljusdal, Ludvika, Luleå, Lund, Malmberget, Malmö, Molkom, Motala, Norrahammar, Norrköping, Nybro, Nynäshamn, Nässjö, Oskarshamn, Perstorp, Råslätt, Sundsvall, Simrishamn, Skellefteå, Skövde, Stor-Stockholm, Störvik, Södertälje, Tomelilla, Uddevalla, Umeå, Uppsala, Varberg, Vingåker, Visby, Västerås, Växjö, Ystad, Öland, Örebro, Örnköldsvik, Östersund.

I Stor-Stockholm finns följande lokalkommittéer:

AMU-Liljeholmen, Bergshamra, Brännkyrka/Vantör, Farsta, Frihamnen, Haninge, Huddinge, Hysby/Akalla, Hägersten, Järfälla, Kungsholmen, Lappkärrsberget, Lidingö, Nacka, Narregruppen, Botkyrka, Skarpnäck, Solberga, Sollentuna, Solna/Sundbyberg, Södermalm, Teknis, Tensta/Rinkeby, Täby, Universitetet, Upplands-Väsby, Vallentuna, Vasa/Norrmalm, Vårby/Fittja, Västerort, Årsta, Östermalm.

Idolerna skiftar för juntans svenske PR-man

IGÅR HITLER

IDAG PINOCHET

– Jag vet inte vad demokrati är. För mig är det bara ett vackert ord. Folkstyre? Det kan man lägga i händerna på en man lika gärna som på trehundrafyrtionio.

– Om tjugo år har vi en likadan ekonomisk katastrofsituation i Sverige som den som föregick regimskiftet i Chile 1973.

Så talar Pinochet-juntans bundsförvant i Sverige, Ulf Hamacher. Advokaten som startat vänskapsföreningen Sverige–Chile.

Ulf Hamacher vill först inte svara på frågor med mindre än att han får en skriftlig garanti på att intervjun inte publiceras i någon tidning som Aftonbladet eller till vänster därom.

– Mitt förtroende för svensk press är lika med noll. Och jag vill inte se mina uttalanden dyka upp i Chilebulletinen eller Fib/Kulturfront, tidningar som finansieras från Östberlin eller Havanna. I fortsättningen ska jag bara vända mig till seriösa organ, ekonomiska facktidsskrifter till exempel.

Men sen kan han inte låta bli att prata i alla fall, utan garantier:

Affärskontakter

– Föreningen Sverige–Chile ska inte syssla med att undersöka sanningshalten i påståenden som att militärerna i Chile torterar kvinnor genom att släppa in möss i vagina. Sánt är fö för svårt att bedöma.

– Nej, vår verksamhet är på ett annat plan. Chile är det första land efter andra världskriget som ryckts ur ett säkert kommunistiskt grepp. Vi vill skapa goda kontakter av affärsmässiga skäl.

– Vi har ett femtiotal medlemmar, se-

riösa affärsmän och kulturellt sinnade. Nån bred rekrytering eftersträvar vi inte.

Vilka »vi» är vill inte advokaten avslöja.

– Det räcker med att jag skyltat i Aftonbladet som Pinochets beundrare.

Men han är klart mindre nöjd med Palmejuntan framkomet det så småningom.

– Skatter tar ju allt. Jag ska snart lägga av min advokatverksamhet eftersom det inte lönar sig.

Skulle han då hellre vilja ha kontor i Santiago?

– Njaa, det måste först ske en tillnyktring i Chile. Ekonomin har förstörts ända sen fyrtioalet av åderlåtningen från sociala reformer. Det kommer att ta tid att reparera. Pinochet rustar nu upp t ex jordbruket som Allende förstörde åttio procent av.

– Sverige går samma väg som Chile under Allende. Men fortfarande har vi chansen att slå om till ett liberalt samhälle med individuell frihet, lägre skatter etc.

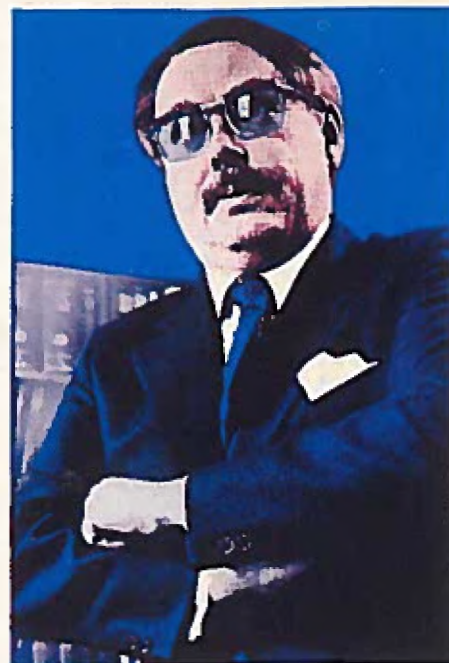
Nazisthot

Finns den individuella friheten i Chile, enligt advokaten?

– Nej, men det beror på att landet hamnat i en katastrofsituation och nu måste byggas upp igen.

– Sverige hamnar sannolikt i det läget om tjugo år...

Det är hotande ord från en man som har ett känt nazistiskt förflutet: medlem i

Gamle nazisten Ulf Hamacher. Idag är han bara en pinsam narr. I ett annat läge kan sådana som han bli farliga..

styrelsen för Svenska Aktiva Studentförbundet, sekreterare i Sveriges Nationella Förbund (SNF) och grundare av högerextremistiska S:t Miaelsorden. Man kan bestämma sig för att inte ta advokat Hamacher på allvar. Men vilka är hans kontakter i affärsvärlden? Vilka resurser har de? Hur skulle de handla i en »ekonomisk katastrofsituation» i Sverige?

Cirkulärmeddelande

Den 23 april på kvällen konstitueras i Stockholm Svensk-Chilenska Sällskapet.

Mottagaren av denna skrivelse kommer att erhålla inbjudan från Chilenska Ambassaden till mottagning hos ambassadören på kvällen fredagen den 7 maj.

Stockholm den 10 april 1976
Ulf Hamacher

FÖRSLAG till STADGAR SVENSK-CHILENSKA SÄLLSKAPET av år 1976

1. Mellan Konungariket Sverige och Republiken Chile består en grundläggande väsenngemenskap genom det att båda länderna ha det europeiska kulturarvet gemensamt, innefattande bland annat begreppen rättfärdighet, rättvisa och allmän laglydnad. Svensk-Chilenska Sällskapet vill verka för ett stärkande

Vi håller ögonen på Hamacher & Co. Dethär är ur ett internmeddelande.. Till mötet den 23 april kom tio personer...

Jag är intresserad av att

☐ komma i kontakt med en lokalkommitté

☐ vara med i en studiecirkel om Chile

Namn.....

Adress.....

Skicka in talongen till Chilekommittén,
100 101 00 Stockholm